

DEL 3

TROENS MESTER

Hva er meningen med livet? Er det i det hele tatt noen mening i at vi er her? I universet? Betyr det noe at du og jeg eksisterer? Spiller det noen som helst rolle hva vi gjør - i dag eller i morgen? Hvorfor er universet her, dette gigantiske objektet, dette svimlende tomrommet? Hvorfor er det oppstått? Er alt bare oppstått som følge av en tilfeldighet? Er alt bare en samling tilfeldigheter og slump uten noen mening?

I generasjoner har menneskene undret seg og lett etter svar på disse gåtene om sin eksistens, men er det kommet noe saklig og fornuftig ut av spørsmålene? Eller kan det tenkes at vi stiller feil spørsmål? Som påpekt i dette skriftet har menneskene hverken i tidligere tider eller i dag greid å erkjenne at *vi er universet*, og at alt vi gjør er universet. Det er ikke noe grenseskille av typen "*der ute er universet og her nede er vi*". Det er ikke noe utenfor og noe innenfor. Vi er ikke bare tilfeldige observatører som sitter på en tribune og glor på stjernene, vi er en uløselig del av galaksen og universobjektet. Når vi ser på stjernene, så er det universet som ser på seg selv, så er det vi som ser på oss selv. Når vi grunder på hva som er meningen med livet, så er det universet som gjør det.

Men vi er stadig bundet til de tradisjonelle religionenes virkelighetsoppfatning som er altfor sterkt knyttet til oldtidens feil og misforståelser. Menneskene dengang hadde heller ikke muligheten til å finne noe svar, fordi de manglet nødvendig teknologi. De observerte stjernehimmelen, men de forsto ikke hva dette var. De forklarte alt ved å tro at det var gåtefulle skikkelser, gjerne mannsskikkelser, som disponerte en mektig, magisk energi som hadde gjort det mulig å trylle frem himmel og jord og hva det nå ellers skulle være - på et blunk, eller på noen få dager. Vi kan i dag bevise at dette var en helt feilaktig oppfatning av vår *fysiske* virkelighet!

Men de var på sporet av et merkelig fenomen, nemlig at universet i menneskets skikkelse evaluerte moralske verdier. De ante ikke at det var universet, selvsagt, det var "gud" som sto bak. Den store magikeren. Og som vi har påvist, evaluerte universet ved mennesket det gode, det rettferdige, det barmhjertige, det uselviske og det sanne som de høyeste verdier. Å være god var prisverdig, å være slem og ond var uverdigg, krenkende og forbrytersk. På kort tid kommer en åndelig dimensjon til syne i menneskeheten. Oldtidens mennesker, grekerne, var på sporet av den riktige løsningen, men hadde ikke mulighet til å forstå at løsningen med "gudene" var feil. De forsto ikke at det var universet selv som tok opp kampen mot det veldige problem som oppsto da organiseringen av materien var nådd så høyt, at den var i ferd med å bryte sammen. Den kreative fremdriften var i ferd med å ende i kaos. "Meningen med livet" ble meningsløs. Man fant ingen svar på denne gåten, det var tilsynelatende ingen fasit.

I dette skrift vil vi lytte til kristendommens store apostel Paulus som sier at vi skal få et svar. At vi skal få vite alt fullt og helt – ”når det fullkomne kommer”. Engang. Når vi trer inn i den åndelige dimensjonen, den himmelske. Vi har vært som barn. Vi har sett som i et speil, i en gåte, men engang skal vi se ansikt til ansikt. Nå kjenner vi bare stykkevis, men da skal vi kjenne fullt ut likesom vi selv er fullt ut kjent, sier han i sitt berømte første brev til menigheten i Korint (13:9-13). Det er intet ulogisk i en slik tankegang. Ting kommer til etter hvert, og vi må innlemme dem i våre tanker og holdninger på vår vandring gjennom livet, for å få muligheten til å kjenne oss selv og hva vi er en del av.

Vi har i dette skrift forsøkt å vurdere hvorvidt det - med henblikk på den viten forskning har gitt oss i vår tid, og den erfaring som kan hentes i utviklingen av bevisst, skapende arbeid - er saklig grunnlag for kristendommens teser om at det finnes en bevisst, intelligent energi i universet – en bevisst åndelig dimensjon - og at denne personlig har materialisert seg i menneskeheten i skikkelse av et menneske - som en nødvendighet for å gi menneskeheten hjelp i en kritisk situasjon i menneskets utvikling. Med uttrykket åndelig dimensjon eller ”bevisst energi” forstås en form for energi som vi kan se og erfare virkningen av, og som skjuler potensiell bevissthet og intelligens eller reell bevissthet og intelligens.

Målet for universets utvikling må da bli i en energisk fremdrift å veksle inn den potensielle bevissthet i reell bevissthet, den potensielle intelligens i reell intelligens, den potensielle moral i reell moral. Vi vet riktignok ikke sikkert om dette er det endelige målet, eller om det er noe endelig mål i det hele tatt; det er dem som påstår at det ikke er noe mål for universets utvikling, ingen fasit, *men mennesket er uansett et fullbyrdet, meningsfylt resultat, et resultat av en god hensikt, og kanskje er mennesket universets egentlige hensikt, slik vi tror i dette skrift, selv om prosessen ikke er stanset, selv om den intelligente energi har nådd et mål.* ”Den eksistensielle gåten” vil formodentlig allikevel være der uansett, og alle de ultimate spørsmålene som er tilbake på bunnen i vår eksistens er stadig ubesvarte. *Det er Altets store hemmelighet.*

Men universet er altså et skapende objekt, det er derfor menneskene er her, og derfor er det ikke noe merkelig at også menneskene er skapende, del av universet som vi er. Slik vi har referert tidligere, vil dette skrift ikke betvile at menneskene er et produkt av en veldig, gåtefull kreativitet, som ifølge den mekanistiske teorien om universets start, skal ha begynt som del av et meget lite, lett energipunkt som plutselig dukket opp fra ”ingensteds”. Punktet aktiverte et titanisk påfyll av ren energi, et plasma, som også oppsto av ingenting og sprengte ut rommet. At denne energien fra ingenting har hatt et iboende potensial til å bli bevisst sin egen eksistens, og til å bli intelligent, og til alt overmål også å ha potensiell moral, står tilbake å forklare. Men med henblikk på en billedkunstners kreativitet, som er en bitteliten del av en universell kreativitet, dokumenteres det at her finnes et mål, og følgelig en mening, nemlig ”å realisere seg selv”. Universet realiserer sine muligheter i skikkelse av skapende mennesker - med deres natur, karakter, talent og miljø - og derved dokumenteres at det skjult i materien, skjult i atomene, skjult i det store ingenting, også er en latent, kreativ *bevissthet*. Ethvert skapende menneske er universet og realiserer en del, kanskje den viktigste delen, av dets potensial.

Men vi aksepterer i dette skrift ikke påstanden om at universet er en tilfeldighet, oppstått av ingenting - uten noe bestemt mål – med mindre det kan bevises. Det er et prosjekt som er skapt i en bestemt hensikt, og mennesket tyder på at prosjektet har lyktes. Mennesket gjør universet meningsfylt. Uten mennesket er universet uten mening. Derfor står mennesket helt sentralt i vår vurdering av universet, og vi kan ikke overse det i vårt forsøk på å forstå alle hendelser som er dokumentert om fremdriften i den kreative prosess. Mennesket er dette skriftets sentrale referansepunkt, og mennesket kan være en nøkkel, kanskje hovednøkkelen, til full forståelse av hva vårt univers virkelig er.

Fordi kristendommen hevder å ha et svar på kjernen i disse spørsmål hva angår menneskets eksistens, har det vært nødvendig å teste dens bakgrunn og fundamentale holdninger. Vi har i skriftets Del 1 forsøkt å påvise at evangeliens beretninger om Mesteren fra Nasaret og hans frelsesmisjon – oppdraget, som han selv kaller det - er troverdige. Selv om det er visse spektakulære hendelser som vi ikke forstår, og selv om vi mangler en god del informasjon i den forbindelse, er det lite påstått mytologi å oppdage. Mangel på informasjon er ikke mytologi. Det har derfor vært nødvendig å prøve på en slik realistisk vurdering nettopp fordi man har påstått at beretningene om ham i stor grad er preget av oppdiktete historier, av myter, mer enn av realiteter. Man synes mer opptatt av å kjevla hans geni ned til et nullnivå enn å søke de realiteter som han forsøker å lære oss om.

Dette skrift har forsøkt å vise hvorfor vi stiller oss særdeles kritiske til slik kjevling. Beretningene kan ikke sees å være i strid med hva som måtte være mulig på den tid – tross de episoder som trenger nærmere forklaring og der informasjon mangler. Denne mangelen har ført til at tilliten til realitetene i noen svært spektakulære hendelser har vært svekket, men uten at de kan avvises som helt urealistiske, i det minste i sin kjerne, før bevis foreligger. Den tilsynelatende helt umulige beretningen om de to fiskene og fem brødene som metter 5000 menn - ”foruten kvinner og barn” - har en troverdig forklaring som berettiger en slik forsiktig holdning, noe vi snart skal vise.

Skriftets Del 2 forsøker å forklare det forbausende faktum, at det ikke kan sees noe motsetningsforhold mellom fremdriften i en bevisst, kreativ utvikling av universet frem til mennesket på den ene side, og på den annen side en bevisstgjøring av materien, en legemliggjøring av denne styrende åndsenergi i menneskenes historie - slik Mesteren fra Nasaret viser ved sitt eksempel. At det ikke kan observeres eller erfares noe slikt motsetningsforhold, styrker troverdigheten til hovedelementet i evangeliens beretninger. Det er ikke overraskende at en slik bevisst, kreativ kraft i universet vil være i uro over menneskets utvikling. Det er helt i samsvar med hva man måtte vente, ikke bare i en bevisst prosess, men også i en moralsk.

Situasjonen krevde en spesiell nærhet der den universelle skaperkraft personlig måtte gripe inn med sin energi for å hjelpe menneskene i den kritiske situasjonen som oppsto grunnet menneskets ekstremt kompliserte organisme. Det personlige nærværet var og er helt nødvendig i en slik prosess. Ingen bevisst, kreativ kraft kan sitte i ro på noe fjernt sted i kosmos i en slik situasjon og så la det hele bli styrt av vikarierende objekter og kaosmekanismers frie spill. Det er derfor helt uholdbart å

avfeie Kristus-inkarnasjonen som "en myte" - med mindre man kan bevise det. Den frustrerte åndskraften må bringe menneskene hjelp i deres vanskelige situasjon, så full av psykiske problemer, av ensomhet, av fortvilelse, av sykdom, av lidelse, vold og død. Det må skje ved et personlig nærvær, slik enhver kreativ kraft må i sine prosjekter når det oppstår problemer. Det er en vei ut av ustabilitet og kriser. Det er et håp, det er en redning, det er en frelse. Dette er kjernen i Det nye testaments budskap, slik det tolkes i dette skrift.

Det er dem som finner det absurd at en slik universell åndskraft kan materialisere seg - inkarneres - i menneskeheten. De benekter at det er mulig. Men at noe i universet, fra et antatt nullpunkt, fra et tilsynelatende ingenting, har styrt prosessene som skapte menneskene av atomer, som for en stor del er laget i tunge stjerner under enorm utfoldelse av energi gjennom epoker på tilsammen 13,7 milliarder år; og at den ekstremt vanskelige oppgaven å skape det første menneske med dets myriader av atomer og mekanismer, som ble gjort ferdig for ca 200.000 år siden, det er bare en ren plankekjøring? Ikke noe merkelig ved det? Ikke noe hokuspokus?

Det er bare når det kommer et helt spesielt menneske inn på menneskets 13,7 milliarder år gamle godt etablerte scenario; et menneske unnfanget på en spesiell måte som avviker noe fra "naturmetoden"; og med spesielle egenskaper, som det hevdes at alle mennesker har spor av; ja, det er bare dét som er så håpløst lite troverdig – til tross for at det er kolossalt med viten vi mangler om universet og dets mekanismer?

Kritikken av kristendommens sentrale lære baseres på 6 beslektede påstander som ingen noensinne har bevist riktigheten av:

Påstand 1: *Det vanlige beviser at det aldri kan skje noe uvanlig i strid med det vanlige.*

Påstand 2: *Regelen beviser at unntak fra regelen ikke er mulig. Påståtte unntak er kun myter.*

Påstand 3: *Det naturlige og dets mekanismer beviser at det ikke kan skje noe som er i strid med det naturlige.*

Påstand 4: *Mangel på viten og informasjon er et bevis på at intet som hevdes å ha skjedd, har skjedd i virkeligheten.*

Påstand 5: *Dagligliv i et samfunn i nær eller fjern fortid beviser at det ikke har skjedd, eller kan skje, noe ekstraordinært på noe område i strid med et slikt dokumentert dagligliv.*

Påstand 6: *Det materialistiske argument er fullt ut tilstrekkelig til å kunne avvise alle sider ved kristendommens tro og lære. Vi har i dag all nødvendig kunnskap på ethvert område om vår eksistensielle situasjon i universet som trengs for å kunne trekke en endelig konklusjon. Ytterligere viten er ikke nødvendig.*

Det gamle testamente i Bibelen er historien om hvordan jødefolket oppsto og utviklet seg i oldtiden, slik jødene selv oppfattet det. Denne oppfatning er ingen objektiv historieskrivning, og arkeologisk forskning stiller seg kritisk til hvordan saken er fremstilt. Jødernes historie-

fremstilling var preget av kriger, av kriser, av nød og av sykdom – egentlig ikke overraskende elementer i en slik historie fra dengang, selv om man kan stille seg undrende, for ikke å si kritisk, til at en rekke dramatiske hendelser tolkes som del av en guddommelig styrt utvikling der den dypere hensikten er å fremme det gode i menneskeheten. Men i denne krisefylte fremdrift kan det ikke anses overraskende at det stiger frem et ønske om at jødene skulle bli fridd ut av disse kriser ved at en leder, Messias, en dag skulle stige frem i dets midte og frelse folket. Denne utvikling i jødefolket skaper fundamentet som synes helt nødvendig for at Frelseren senere skal ha mulighet for å lykkes med sitt veldige og vanskelige oppdrag. Han skulle bli en befrier først og fremst for Israel, dernest for det enkelte menneske og alle undertrykte folk - en Frelser som skulle bringe fred og glede til hele menneskeheten. Det er denne *forventningens visjon om det godes seier* som er Det gamle testamentes mektige bidrag til kristendommens frelseslære, og som gjør jødefolket til en naturlig plattform for Kristus-inkarnasjonen.

Et spørsmål melder seg i denne sak. Var tidspunktet for inkarnasjonen riktig? Eller skjedde det for sent - eller for tidlig? Med vår erfaring fra en skapende prosess er det hevet over tvil at en slik inngripen i en prosess må skje så tidlig som mulig. Men det kan støte på håpløse problemer hvis ikke det objekt som skal brukes, i dette tilfelle jødefolket, er modent for at det kan skje. Man må derfor vurdere om det fantes andre muligheter andre steder i andre folk på dette tidspunkt - eller før. Vi kan i dette skrift ikke se at så var tilfelle. Jødedommen var velegnet selv om jødene selv ikke var klar over dette, og med innflytelse fra Østens innsikt i den åndelige dimensjonen i tilværelsen, var elementene i realiteten på plass. Jødefolkets dramatiske skjebne, dets undergang i kampen mot Romerriket under keiser Hadrian i den andre store jødiske krigen som sluttet i 132 e.Kr., viser også at dette ikke kunne utsettes lenger. Tiden var moden.

- - - -

Ett av dette skriftets hensikter er altså å understreke det velkjente faktum, at intet skapes fiks ferdig på et blunk på jorden eller i universet, hverken i det små eller det store – og særlig ikke i det kompliserte. Det er en gåtefull, kreativ fremdrift som søker en løsning, et resultat. Det er også en sammenlignbar fremdrift i menneskeheten som søker å finne den beste løsningen på alle gåter og problemer som man støter på. Dette skjer ikke på en ensporet måte, slik man trodde i oldtiden, der man fra et gitt utgangspunkt arbeider seg i rett linje frem til et fantastisk resultat. Det vil høyst sannsynlig være utgangspunkter fra mange kanter, og fremdriften vil prøvende krongle seg fremover på mange stier og veier. Det vil bli mange resultater som må evalueres slik at de svakeste og minst lovende forkastes - inntil man får nok erfaring til å skape ett som er tilfredsstillende. (Det vil kanskje være en av de mest smertelige erkjennelser troende mennesker må ta inn over seg, et radikalt brudd med oldtidens tankeverden, nemlig at Gud vet ikke alt og kan ikke alt og styrer ikke alt. Han må søke i det ukjente, og han må la prosessen delvis styre seg selv. Det er den vesentlige grunnen til at det har tatt så ekstremt lang tid å skape mennesket. Det er intet hokusfokus i denne saken).

Det er derfor ikke innlysende at "det jødiske sporet" er en rett linje frem til Kristus-inkarnasjonen, selv om det er tolket slik. Fordi en kreativ

prosess alltid vil ha forstadier, vil forstadiene til en Kristus-inkarnasjon måtte søkes fra flere andre kilder. Det ville derfor være helt naturlig at det frem til Kristus finnes spor fra andre kulturer, kanskje over hele jorden, ikke bare den jødiske, og alle kan tilføre inkarnasjonen verdier som er evaluert frem under utviklingens gang.

Som eksempel vil vi i dette skrift ikke se det som noen tilfældighet at den makedonske kong Aleksander Den Store foretok sitt berømte felttog til India på 320-tallet før Kristus. Dette må ha åpnet en vei for at Buddhas tanker har nådd jødernes område i Midt-Østen. Hans lære om at vi må gi avkall på alle ytre følelser og begjær for å kunne lykkes i å søke inn til de dype sannheter i tilværelsen, til å få visdom, til å bli "Den Opplyste", vil vi anse har bidradd til å føre oss frem til terskelen for læren om Gudsriket, som står så sentralt i Kristi forkynnelse. Men svakheten i Nirvana-læren er at den mangler den bevisste, skapende og formende kraft som gir Gudsriket dets dynamikk.

Lukas-evangeliet hevder at Kristus virket som håndverker i Nasaret inntil han var ca tretti år, for så å stige ut til folket og begynne sin gjerning som guddommelig forkynner og helbreder. At dette skjedde uten at han hadde noe forstudium, uten noen læretid noe sted, vil vi stille oss spørrende til. Han hadde jo ikke gjort seg spesielt bemerket i sin hjemby Nasaret, for der ble han oppfattet som en helt vanlig innbygger av sine sambygdinge, fortelles det av evangelistene i Det nye testamente. Noen bibelforskere er overbevist om at Jesus hadde flere års erfaringer fra sitt opphold i Qumran, slik vi tidligere har antydnet. Ifølge Bibelen blir Døperen Johannes, som var en slektning av Jesus, ansett som mannen som ryddet vei for Mesteren selv. Vi vil i dette skrift spørre om det ikke er riktigere å finne utgangspunktet for dette i Qumran-samfunnet. Døperen synes å ha vært **herolden** som forkynte Kristi komme, men kan den som slettet toppene og hevet dalene og gjorde veien jevn for Frelseren ha vært å finne i Qumran? Det er bibelforskere som har et slikt syn.

Det er intet i veien for at den samme usikre, men målrettede søken kan være tilfelle med jomfrufødselen til Maria, Jesu mor. Vi kan i dette skrift ikke hevde at den er sann eller usann, den befinner seg først og fremst i troens rom. Vi mangler informasjon som kan klargjøre hva som har skjedd; men sett i lys av **prinsippet** om en kreativ fremdrift i en prosess, er ikke dette noe brudd på hva man måtte vente. Å påvise, slik det gjøres, at også andre helte- og gudeskikkelser i oldtiden, ifølge mytepregede utsagn, ble hevdet å være født av jomfruer og at dette viser at beretningen om Marias jomfrufødsel bare var et plagiat av slike historier, er ikke noe holdbart argument. Prinsippet i den kreative prosessen viser at det alltid kan gjøres mange forsøk, men bare få, om overhode noen, vil lykkes i første forsøk på nå et ønsket resultat. De blir bare en rekke hendelser på veien mot et mål. Derfor kan mytisk pregede historier om jomfrufødsler fra forskjellige kanter vel så gjerne bekrefte som avkrefte Marias tilfelle.

I denne forbindelse vil vi også understreke det søkende elementet som innleder Brevet til hebreerne i Det nye testamente:

«Etter at Gud i fordums tid mange ganger og på mange måter hadde talt til fedrene gjennom profetene, har han nå i disse siste dager talt til oss gjennom Sønnen».

Selv om forfatteren av hebreerbrevet ikke måtte være klar over det, så er hans innledning i prinsippet helt riktig.

Fordi Kristi undere har en så sentral plass i hans misjon, og fordi han selv knytter dem så sterkt til troens energi og de høyeste moralske verdier, må de ha en sentral plass også her når vi nå forsøker å nærme oss ham og hans virke. Men la oss først ta med et argument kjevlere har presentert i enda et forsøk på å redusere Mesterens dimensjon. De påpeker at det også var andre som drev med "healing" på Jesu tid, ikke minst esseerne, en jødisk bevegelse som synes å ha hatt sin hovedbase i Qumran-samfunnet nord for innsjøen Dødehavet (sml. "Dødehavs-rullene"), og som med sin betydelig sosiale innsats, og sin praksis som naturleger blant folket, får slik rosende omtale av enkelte av samtidens historieskrivere, for eksempel Flavius Josephus i hans berømte beretning om jødefolkets krig mot romerne i årene 66-70 etter Kristus. (*"The Jewish War", revised edition 1981, Penguin Classics*). At Jesus var knyttet til esseerne er meget sannsynlig, noe vi har berørt i Skriftets første del, men med en betydelig forskjell. Han var ingen vanlig esseer, og han synes å ha stått i tildels skarp opposisjon til deler av deres holdninger og system. Han erfarte at istedenfor å hjelpe mennesker, kunne slike holdninger i verste fall lede til selvrettferdighet og bokstavtro tolkninger til skade for mange. Hans lignelse om tolleren og fariseeren illustrerer dette (Lukas 18:9-14).

Esseernes virke var alminnelig kjent i hele Israel, og at mange av dem drev med sosiale tjenester og helbredende terapi også i området rundt Genesaret sjø er følgelig ingen overraskelse. Men det helt spesielle ved ham, Mesteren og hans geni, var at hans evner overgikk alle de andres: Folket var vitne til "utrolige ting". Aldri hadde slikt vært sett før i Israel, beretter evangeliene. Vitnenes kommentarer til Jesu helbredelser forteller at dette ikke var dagligdagse begivenheter som alle andre helbredere i området drev med og som derfor skulle la seg kjevle ned til et dusin-varenivå (vi hører jo om enkelte fortvilte mennesker som forgyeves hadde forsøkt andre leger, men som ikke hadde oppnådd annet enn å bli ruinert av det). De er heller ikke svulmende overdramatiseringer av Jesu enestående helbredelser. Her er ingen tåredryppende, religiøse sviskehistorier, noe de godt kunne vært, men de forteller overraskende nøkternt og udramatisk om Jesu mesterlige kontroll over troens kraft.

Og det var absolutt ikke bare jubel fra alle tilskuerne over dette. Noen ganger virket helbredelsene så overveldende at mange kunne bli urolige, for ikke å si skremt, over hva de så. De syntes rett og slett det var uhyggelig at et menneske hadde en slik makt, og enkelte ganger ble han bedt om å forlate noen områder (Lukas 8:26-39), ja, det var tilfeller der folk følte seg så provosert at de prøvde å drepe ham (Lukas 4:28-29). La oss se på noen av de helbredelser som synes mest karakteristiske.

DE "ORGANISKE" MIRAKLENE

Man har lenge vært klar over at menneskers psyke, tanker eller holdninger kan påvirke biologiske og fysiske prosesser – også i deres egen organisme. Innen forskningen er dette et problem, fordi forskerens tanker eller teorier

om et forhold som skal undersøkes, for eksempel ved et eksperiment, kan påvirke eksperimentet i en retning som har en tendens til å støtte hensikten med eksperimentet, med teorien. Formodentlig er det dette antroposofiens grunnlegger, Rudolph Steiner, siktet til da han hevdet at det ikke var noe som het "objektiv forskning".

Det har vært utført eksperimenter som nettopp har hatt til hensikt å avsløre dette. I vårt skrift vil vi bruke det sensasjonelle forsøket med terningkasterne. De skulle kaste terninger et visst antall ganger, og statistisk sett skulle alle tall ha samme sjanse til å komme opp like ofte om terningene ble kastet et tilstrekkelig antall ganger. Imidlertid skulle forsøkspersonene i dette eksperimentets første del kun tenke på at terningene skulle vise tall under 4 - altså 1, 2 eller 3. Terningene ble kastet over 100.000 ganger og resultatet notert for hvert kast. Da forsøket var avsluttet viste det seg at det var et statistisk pålitelig flertall av tallene 1, 2 eller 3.

Det ble så utført et kontrollforsøk der de samme terningkastere skulle kaste de samme terninger like mange ganger, men denne gang skulle deltagerne tenke at terningene skulle vise et tall over 3 - altså enten 4, 5 eller 6. Og denne gang viste resultatet et statistisk pålitelig flertall for nettopp disse tallene.

Det oppsiktsvekkende ved dette eksperimentet er at et dødt materiale, terningen, synes å reagere på en bevisst og intelligent måte som svar på en bestemt ordre fra et bevisst objekt, nemlig et menneske. Dette indikerer at det er en form for bevissthet også i materien, et nærvær som er lyttende og observerende og lar seg beordre, et nærvær som kontrollerer en form for energi som setter terningens materiale i stand til å justere sin posisjon, som fra kasterens side ikke er under fysisk kontroll. Kasteren har ikke kontrollen, den utøves av terningen.

Når vi nå skal forsøke å nærme oss de tilsynelatende gåtefulle helbredelser som Jesus utførte, vil vi anse denne ukjente energiform for å være avgjørende. Mesteren helbredet en mengde mennesker, forteller Skriften, men bare relativt få eksempler er trukket frem og blir nærmere belyst. Det er interessant at troens energi nevnes som den avgjørende kraft i denne sammenheng. At vi foreløpig ikke kjenner virkningsmekanismene, at vi ikke vet hva slags energi dette måtte være, at vi ikke har noe instrument som kan måle hva det er, at vi meget beklagelig ikke har noen måleenhet for dette, for ikke å snakke om å måle den bevissthet som synes å skjule seg i materien, får henstå. Men vi anser disse ukjente mekanismene for å være en realitet, fordi vi kan observere målbare effekter av dem. Som forsøkt belyst i skriftets del 2 synes dette helt beslektet med energien i en bevisst kreativ prosess i galaksen.

Det bør derfor ikke forundre at Kristus ("terningkasteren") makter å helbrede syke mennesker ("terningene"). Han sier til dem som er blitt tilsynelatende mirakuløst helbredet at "*Din tro har frelst deg*". Med andre ord, det ligger en troens energi bak, en sterk vilje som har vært den befalende faktor og tvingende makt. Den har utløst en tilsvarende lydhør energi i det skadede objekt, nemlig den syke, og vedkommende blir frisk. Den sykes skadede system, "den biologiske koden", har under innflytelse av den kommanderende troens energi hurtig justert alt på riktig plass i kroppen igjen.

Også noen av Jesu nærmeste etterfølgere var klar over troens avgjørende, helbredende makt. Det heter om apostelen Paulus, da han møtte en mann som var lam fra fødselen av og aldri hadde kunnet gå, at da Paulus så at mannen ”*hadde tro til å bli helbredet*” kunne apostelen helbrede ham (Apostlenes gjerninger, 14:8-10).

Kanskje er det noe av det samme som er årsaken til miraklet ved Betesda-dammen i Jerusalem, slik det beskrives hos Johannes (5:1-15). Ved denne dammen var det samlet en mengde syke og vanføre mennesker. En av dem var en mann hadde ligget syk i 38 år. Jesus så mannen og har åpenbart kjent til at han hadde vært syk så lenge. Av alle de stakkarene som lå under søylegangene ved Betesda ble bare denne mannen helbredet – til og med på sabbaten, noe som ble sterkt kritisert av jødene senere. Men hvorfor ble bare denne ene mannen helbredet når det var så mange andre fortvilede som trengte det samme? Kan årsaken være at han, som den eneste av alle de syke og vanføre, uten å vite det selv, hadde en skjult psykisk styrke som gjorde ham moden for helbredelse?

Det er altså menneskets tro og styrken i denne troen som fremheves som den avgjørende kraft når Jesus helbreder mennesker for deres lidelser – eller når de frelser seg selv, for i frelsen ligger ikke bare en fysisk helbredelse, men også en åndelig. Mesteren legger selv avgjørende vekt på sine evner som helbreder. Han sier til sine motstandere, at om de ikke tror ham på hans ord, så bør de overbevises om at han og den guddommelige kraft er ett når de ser ham utføre sine gode gjerninger (Johannes 10:32-38).

Fundamentet for underne er altså en tro som er knyttet til de moralske elementer som universet ved mennesket evaluerer som de edleste. Dette bekreftes av Kristus selv når hans motstandere beskylder ham for å stå i ledtog med onde krefter, med Beelsebub, med djevelen, når han helbreder mennesker for deres lidelser. Mesteren avviser bestemt disse insinuante beskyldningene i et harmdirrende tilsvarende: Det onde, den destruktive energi, kan ikke helbrede noen, kan ikke fremme det gode, kan ikke make å gjøre friskt noe som er sykt. En syk energi, det onde, kan bare bryte ned og ødelegge, *og det destruktive vil forsterke seg hvis det ikke bekjempes* (Matt.13:43-45). Hans berømte ord om at et hus som kommer i strid med seg selv kan ikke bestå, viser at det onde ikke har noe å hente på å gjøre gode gjerninger. Det onde i en tilsynelatende helbreders rolle, vil bare utslette seg selv, hevder Mesteren (Matteus 12:24-45). Ondskap helbreder ingen ting.

Men det vil være en total feilslutning å tro at et sykt menneske er et ondt menneske. I et sykt menneske er noe blitt skadet slik at det biologiske systemet ikke fungerer slik hensikten er. Årsakene kan være mange, men ikke at et menneskes sykdom er konsekvensen av at det er ondt. Eksemplet med kvinnen som i atten år var blitt invalidisert grunnet ”en vanmaktsånd” og ble helbredet av Mesteren (Lukas 13:10-17), skyldes ikke at hun var ond, men at årsaken i **sin kjerne** var menneskets ekstreme kompleksitet som avslørte sin svake side, det er vår påstand i dette skrift. Organismen har tippet over en usynlig yttergrense for det komplekse og er blitt destruktiv istedenfor konstruktiv. **Det er oppstått et utviklings-avvik.** Kvinnen kan ha vært uheldig med organismens kompliserte sammensetning fra fosterstadiet av. Menneskene er nå en gang forskjellige. Noen tåler mer enn andre, noen blir syke på områder der andre holder seg friske, selv om miljøet synes å være noenlunde ens.

Kompleksitetens variasjoner gjør noen mer disponert for bestemte sykdommer enn andre. Disse variasjonene kan også være avgjørende for bevaringen av livskraften hos mange. Et spørsmål om liv og død, også den død som skjer for egen hånd.

I dette skrift er vi ikke i tvil om at troen på det godes kraft utløser en form for energi som har en helbredende virkning, og som synes å være nærværende hele tiden, og som kan konsentreres mot et bestemt sykt område. Jo flere som retter sin tro mot dette området, desto mer kraft i troens helbredende virkning. Imidlertid synes denne energi i utgangspunktet å være hvilende. Den er latent til stede, men trenger en puls for å bli aktiv. Denne hvilende tilstand med dens potensial endres straks den blir aktivert av et menneskes overbevisning, av dets tro. Jo sterkere troen er, jo større energisk "trykk" den har, jo større dens tillit til energiens nærvær er, desto større utslag, desto mer kraft blir det i gjerningene. Noen ganger skjer dette grunnet energien i menneskets egen tro, andre ganger når Mesterens tro er det kraftfulle elementet som aktiverer helbredelse av mennesker som er uten tillit til egen energi; og i enkelte tilfeller vet ikke pasienten som blir frisk engang hvem som er helbrederen, slik tilfellet er ved Betesda-dammen, referert over. Uansett synes denne energien allikevel hele tiden å være tilstede som et latent kraftfelt som til og med omgir bestemte mennesker. Dette synes med andre ord å være to sider av samme sak, nemlig selve den latent nærværende energien, og selve troen på at den finnes og kan aktiveres over relativt store områder rundt helbrederen.

Hva er så dette fenomenet med å tro på noe? Hva er virkningsmekanismene i troen? Hva er virkningsmekanismene bak tillit og tillitens kraft? Hva er det for energi som synes å være bevisst og som makter å utløse og skape oppsiktsvekkende resultater – psykisk og fysisk? Vi vet det ikke. Vi kan bare observere at det hele tiden synes å dreie seg om en kompromissløs tillit til at det finnes slike realiteter som ikke kan defineres fysisk, en barnets tillit, og at den har en energi som vi ikke har noe instrument til å måle, men som kan gripe inn i fysiske prosesser – selv om dette virker ulogisk eller umulig sett fra det ståsted vi befinner oss på idag.

Vi vil nå gjøre et tilsynelatende kjempesprang. Den hvilende, passive energi i mennesket, den som utløses av dets tro, har den noe som helst å gjøre med det potensial til energi som universet ble skapt av? Er de på noen måte beslektet? Troen er en del av universet, det er hevet over tvil. Vi mennesker er jo her med vår tro. Midt i verdensrommet. Er den utløsende faktor som frigjør og skaper universet, og den som utløser helbredelse hos mennesker, den samme, eller i det minste beslektet? Det er dette skriftets overbevisning at det er en forbindelse her. Mesteren fra Nasaret selv eier nettopp den enorme tillit til troens kraft som gjør det tilsynelatende umulige mulig. Den kan til og med flytte store, fysiske objekter hvis den har energi nok, hevder han. Den kan rokke universets krefter, den kan sette naturlover ut av spill:

Jesus svarte og sa til dem: Ha tro til Gud! Sannelig sier jeg dere, at den som sier til dette fjell: Løft deg og kast deg i havet! og ikke tviler i sitt hjerte, men tror at det han sier skal skje, for ham skal det skje. Derfor sier jeg dere: Alt dere ber om i bønnen, tro bare at dere får det, så skal det bli dere gitt. (Markus 11:22-24).

Hvorvidt dette kan tas bokstavelig, eller er en lignelse for å beskrive hvilke krefter som troen har, kan vi undres over. Basert på vår hverdags-erfaring virker det umulig, men vi er ikke skråsikre i denne sak. Vi vet for lite. Vi vet ikke hva som er troens grenser og hva dens kraft kan make. Men det synes utvilsomt at Jesu undere og mirakler sto helt sentralt i hans virke, og er beviset på hvem han er mer enn ordene han sier, nemlig en helt spesiell legemliggjørelse, et spesielt nærvær av en dominerende, moralsk åndsmakt i universet – ”Faderen” (Johannes 10:37-38). Vi skal i denne forbindelse ikke glemme Jesu utsagn om at *det han gjør kan enhver gjøre*. Ved å knytte dette til troen på Kristus, på Frelseren, blir han et ”hjelpemiddel”, et kraftfelt, som bidrar til å øke energien i helbredelsen - og muligheten for å lykkes vil bli tilsvarende større. Troen aktiverer latente energier. Jo mer tro, desto større energi; og fremfor alt øker troens energi ved den mektige inspirasjonen og kraften fra Mesteren selv; troen på ham, på Frelseren, på eksemplet, på inkarnasjonen - på åndens kontinuerlige nærvær gjennom tidene. Og disse helbredelser har vært et viktig virkemiddel for å fange befolkningens oppmerksomhet om læren, læren om Gudsrikets nærvær der det guddommelige og det menneskelige møtes.

Det er derfor nødvendig først å prøve å vurdere hva det er Mesteren foretar seg når han virker som helbreder, slik kildene beskriver det. Da er det verd å merke seg at hans helbredelser hele tiden dreier seg om bestemte grupper lidelser. Det er vesentlig kroniske sykdommer, infeksjonssykdommer, reumatiske sykdommer, epilepsi, psykiske lidelser, døvheter, blindhet og lammelser. Ingen beretninger foreligger om at mennesker som har mistet en lemsdel, får den erstattet med en helt ny. En mistet hånd eller en tapt fot vokser ikke ut igjen.

Vi skal belyse troens energi og virkninger med noen eksempler fra Det nye testamente i Bibelen. Et særlig interessant intermesso viser at Jesu har en iboende kraft som ikke bare er tilstede, men den virker også gjennom ham uten at han vet det, uten at det skjer på hans initiativ, og uten en direkte berøring med ham. Det er nok å ta på hans tøy:

Mesteren er på vandring og en stor folkemengde følger ham tett. En uhelbredelig syk kvinne er blant dem. Hun har i 12 år slitt med en blodsykdom som ingen av datidens leger hadde greid å lege. De hadde bare gjort situasjonen verre og hun hadde lidd meget og ruinert seg på dette, sier Skriften (ingen av de andre messiasene på den tiden, dem som det skulle være så mange av, og som ofte trekkes frem når man prøver å kjevle ned Frelseren, hadde greid noe altså?). Selv om Jesus befant seg i en stor folkemengde, trengte kvinnen seg nå på. Hun var overbevist om, at hvis hun bare fikk rørt ved klærne hans, ville hun bli helbredet. Og det var nettopp hva som skjedde, hennes blødning stanset og hun ble frisk.

Mesterens reaksjon er øyeblikkelig. Han merket straks at noen tappet ham for energi, men han visste ikke hvem det var. Hva skjer i berøringsøyeblikket? Hvordan kan denne mystiske energien overføres også ved berøring av klær og uten at Mesteren selv på forhånd er seg bevisst at det skal skje? Det er en stor menneskemengde som følger ham på veien, folk trykker på fra alle kanter, det er hele tiden noen som kommer i berøring med ham uten at noen spesiell hendelse oppstår. Kun i det øyeblikket den syke kvinnen kommer med sin tro, overføres den helbredende energi.

Disiplene ler først av Jesu reaksjon, det er jo så mye folk som trykker på hele tiden. Men kvinnen selv vet straks hva det dreier seg om og må tre frem. Hun er blitt frisk, og synes engstelig slik Jesus reagerer. Men hun får isteden vite det vidunderlige, at hun er helbredet av sin egen tross kraft: *"Datter, din tro har frelst deg. Gå bort i fred, og vær helbredet for din plage!"* (Markus 5:25-34). Det kan synes som om bare det å berøre Jesu klær, var tilstrekkelig for helbredelse også ved flere andre anledninger (Matteus 14:36).

Et annet interessant intermesso berører problemet tro og tvil: En fortvilet far kommer til Mesteren og ber ham helbrede hans "månesyke" sønn som har store lidelser (Matteus 17:14-21). Formodentlig er dette samme tilfelle som er nevnt av Markus (9:14-29). Her er også sønnens symptomer spesifisert tydeligere, og dette kasus synes å være epilepsi. Gutten er *"besatt av en stum ånd. Når den tar tak i ham, sliter den i ham, han fråder og skjærer tenner og visner bort. Jeg sa til dine disipler at de skulle drive den ut, men de var ikke i stand til det."*

Faren hadde nemlig vært hos disiplene, og resultatet hadde vært skuffende. Jesus er oppgitt: *"Å du vantro og fordervede slekt! Hvor lenge skal jeg være hos dere? Hvor lenge skal jeg tåle dere? ..."* Sønnen hadde, ifølge faren, slitt med sin lidelse siden barndommen. Det følger nå to interessante replikkvekslinger. Jesus sier til faren som ber om medynk og hjelp, at hvis han kan tro, så er alt mulig for den som tror. Og faren, som er lik de fleste av oss, usikker, vil så gjerne, men har ikke maktet, ikke våget å tro på det utrolige, på det vidunderlige, og han roper fortvilet: *"Jeg tror! Hjelp min vantro!"* Ja, hvor mange av oss ville vel ikke være i farens sted – med *den tvilende tro, den vaklende tro?* Tvilen som huler ut troen, svekker dens energi og gjør den maktesløs. 20 eller 35 eller 50 prosent tro i et tvilens mørke er ikke nok. Troen må ha tilstrekkelig energi for å kunne gjøre sin gjerning. Jesus helbreder gutten, og disiplene spør senere i enerom hvorfor ikke de kunne helbrede ham. Nei, de kunne ikke fordi de manglet tro, svarte Mesteren. En slik tro må bygges opp ved faste og bønn, ved konsentrasjon av energi, og for den som har troens energi er ingenting umulig. (Matteus 17:14-21).

I beretning etter beretning er det troens intensitet som gjør underverkene – selv på avstand. Episoden med den romerske offiseren og hans tjener viser dette. Offiseren hadde en syk tjener som han holdt meget av og gjerne ville ha frisk. Men denne befalingsmannen hadde en stor og ydmyk selverkjennelse, han anså seg for helt uverdigg et besøk av Jesus i sin bolig og han ville ikke bry Mesteren med å måtte gå til sitt hus. Han var dessuten selv befalingsmann og kunne kommandere sine soldater - og så ble tingene gjort som han beordret. Det var derfor nok at Mesteren befalte helbredelse, så visste han at underet ville skje. Og det skjedde. Offiserens logikk og klippefaste tro gjorde Jesus forundret: *"Ikke engang i Israel har jeg funnet så stor en tro"*. (Lukas 7:1-10; Matteus 8:5-13).

Mesterens virke som "eksorsist", som utdriver av "onde ånder", reiser spørsmålet om hva disse "onde ånder" kan ha vært. Vi har nettopp nevnt episoden med den "månesyke" gutten, men det er nevnt flere episoder med slike utdrivelser. Hans nære medarbeider, Maria Magdalena, var en av dem som ble helbredet, noe som knyttet henne sterkt til ham sammen med andre kvinner som også var helbredet for sine plager. Det er i denne forbindelse gripende å merke seg at disse kvinnene,

som fulgte Jesus på hans vandringer, og som vi hører så lite om, stilte alt de eide til fellesskapets disposisjon (Lukas 8:2). Dette er de sanne kommunister. Kvinnene har alltid vært grunnfjellet i den kristne kirken. Det trofaste fotfolket. Denne enestående troens styrke er de aldri blitt fullt ut takket for. Tvert om.

At tillit til Mesterens kraft har en avgjørende betydning ser vi også av episoden med de ti spedalske som ble helbredet. Trolig ville vi ikke hørt om denne hendelsen hvis det ikke var fordi den har med takknemlighet å gjøre. De spedalske sto på avstand og ropte og ba Mesteren ha medynk med dem. De ba om å bli helbredet. Jesus rådet dem da til å fremstille seg for prestene, og de dro. Men på veien ble de alle helbredet. Igjen må vi tro at ikke bare tillit, men også lydighet, og sikkert også en full forventning, var den utløsende faktor for helbredelsene. Men bare en kom tilbake og takket. Jesus var opprørt: Var det ikke ti som ble rensset? Hvor er da de andre ni? Var det bare den ene som ville gi Gud ære? (Lukas 17:11-19).

DE ”SPEKTAKULÆRE” MIRAKLENE

De aller vanskeligste miraklene som det berettes at Mesteren utførte, volder atskillig større problemer enn de ”biologiske”. Det er lett å forstå at de anses som myter grunnet deres tilsynelatende helt naturstridige karakter. De har et mye større preg av magi enn de ”biologiske” underne. Derfor er det forståelig at mange regner dem som diktning oppstått i gjenskinnet av Frelserens geni og de ”biologiske” helbredelser han var en slik mester i. Eksempler på slike mirakler er vann som ble forvandlet til vin (Johannes 2:1-11); Jesus som går på vannet i uvær på Genesaret sjø (Matteus 14:22-33); Jesus som stiller stormen på Genesaret sjø (Markus:4:35-41); Jesus som oppvekker døde: Jairus’ datter (Markus 5:22-24, 35-42), enkens sønn (Lukas 7:11-17) og Lasarus (Johannes 11:1-46); og Jesus som metter 5000 menn – ”foruten kvinner og barn” (Matteus 14:14-21, altså kan det samlede antallet, når kvinner og barn regnes med, ha vært langt over 5.000). Og dette greier han ved hjelp av bare to fisker og fem brød? Ikke rart at noen kaller det en myte.

Men kan vi bare avfeie alle disse hendelser som oppdiktede historier uansett hvor uvirkelige de synes å være? Vi har saklige spørsmål å stille, vi mangler informasjon om hva som virkelig kan ha hendt, og vi vil gjerne ha saklige svar. Det får vi ikke, dessverre. Skal episodene tas bokstavelig, eller dreier det seg om en senere religiøs utbrodering av hendelser som i utgangspunktet virkelig har skjedd og er helt forståelige, men som er blitt misforstått og er blitt sterkt kolorert inntil det usannsynlige på et senere tidspunkt? La oss se nærmere på episoden med de tusener som ble mett bare av to fisker og fem brød. Leser vi denne teksten som den står, får vi inntrykk av at matkurven ble sendt rundt til denne store folkemassen mens fisk og brød magisk veltet ustoppelig ut av kurven inntil alle tusenene hadde fått sitt og var blitt mette. Men dette virker ikke troverdig, det er magi, og vi er ikke uten videre villige til å tro på magi i dette skrift, det er jo en av grunnene til at vi skriver det. Hvis vi

derimot studerer denne episoden nærmere, kan vi tenke oss hva som virkelig har skjedd?

Mesteren sendte ut én kurv med de beskjedne fiskene og brødene etter å ha velsignet dem (Velsigne = ønske godhet, nåde, omsorg og vern fra Gud). Her skal vi merke oss en detalj: I den ene beretningen ble det sendt ut én kurv, men det kom tilbake til Jesus og hans disipler hele 12 fulle kurver. Hvor kom de overskytende 11 fra?

Hele denne store folkemengden befant seg på et relativt øde sted og var der i flere dager, fortelles det. Mange hadde ikke nok mat og sulten begynte å bre seg. Mesteren så hva som var i ferd med å skje, og så samtidig med indignasjon og harme på at det også var mange som satt og spiste. De hadde fulle matkurver; mens andre, mange med barn må vi tro, måtte sitte med tomme kurver og se på dem som spiste. Mesteren ble opprørt over denne tankeløse egoisme og grep inn.

Han ba folket sette seg ned og velsignet kurven med de beskjedne to fisker og fem brød som en liten gutt hadde med seg. Deretter begynte disiplene demonstrativt å dele ut til dem som ikke hadde noe. Alle de tilstedeværende tusener så hva som skjedde og forsto selvsagt at dette småtteriet ikke var nok til så mange. Alle ble oppmerksomme på den skjeve fordelingen av mat. Og dette er miraklet ved Genesaret sjø, og det er et fantastisk mirakel, at Mesteren fikk dem som hadde mer enn nok til å se "sin neste" i alle som ikke hadde noe. De som hadde mer enn nok fikk seg demonstrert hva de gjorde og kan ha følt seg flau over sitt manglende hjertelag. De begynte å følge Jesu eksempel, de sendte rundt sine egne velfylte kurver. Alle som ikke hadde mat, tok ut av kurvene. De som hadde for mye la oppi, eller sendte rundt sine egne kurver. Alle ble mette, og enda ble det altså 12 fulle kurver med mat til overs? En stor og glad happening skjedde der på stranden ved Genesaret sjø for 2000 år siden. Den forteller oss også idag, at hvis de som har mer enn nok deler med dem som ikke har noe, så blir det rikelig til alle.

Finnes det skjult noe tilsvarende i de øvrige spektakulære miraklene? Vann som ble til vin? Jesus som går på vannet i uværet på Genesaret sjø? Oppvekkelsen av døde mennesker? Jesus som stiller stormen? Er det "en kjerne av sannhet" som har blomstret opp i en fantasirik gjenfortelling av hendelsene slik at de drives ut i det tilsynelatende usannsynlige? Vi vet det altså ikke, men med henvisningen til den sannsynlige løsningen på miraklet med fiskene og brødene, er vi i dette skrift meget varsomme med å kaste på skrothaugen alt som ikke virker "naturlig". Vi etterlyser nærmere informasjon, men hvordan kan vi få den? Vil forskningen noen gang kunne gi oss et helt utvetydig bevis på hva som er mulig og hva som er absolutt umulig?

Allikevel er oppvekkelsen av de tre døde, som det fortelles spesielt om, et mysterium det er vanskelig å forstå - særlig tilfellet Lasarus, hvis man ukritisk aksepterer teksten slik den står. Jairus' datter og enkens sønn må anses å ha vært helt "ferske" dødsfall, og kanskje har ikke organismen ennå vært helt uten liv, kanskje har det ennå vært rester av oksygen tilbake i hjernemassen? Men det som gjør tilfellet Lasarus så ekstremt vanskelig, er at når Jesus endelig kommer til stedet der hans venn er gravlagt, kan de pårørende fortelle at liket allerede er begynt å stinke. Det vil si at for eksempel hjernen, det mest vitale organet i kroppen, er i ferd med å råtne. Men kan vi stole på at referatet er riktig?

Hvordan vet de pårørende at liket stinker? Det ble jo gravlagt hurtig etter at død var inntruffet, før det begynte å stinke, må vi tro. Har man så et par dager etter gått inn i graven igjen og luktet? Neppe. Er det ikke snarere noe man regner med som naturlig uten å undersøke? Men vi finner i dette skrift ingen grunn til å trekke i tvil alle vitnene som så denne hendelsen og kunne bekrefte at den var sann, og det var jo mange av dem (Johannes 12:17). Vi tror ikke at noen drev med løgn i denne saken.

Vi bør en dag kunne påvise virkningsmekanismene til tro og helbredelse på de områder som i dette skrift kalles ”de organiske miraklene” innen rimelig fremtid. Men om vi noen gang vil kunne avklare mekanismene som førte til at Lasarus kom ut av graven, vet vi ikke. Det mest lettvinde er selvfølgelig bare å avfeie episoden som en legende, altså som et kristent eventyr uten basis i noen virkelighet. Men er dette en saklig holdning? Kan man bevise det? Nei! Så langt kan vi ikke gjøre annet enn å legge tilfellet Lasarus i troens rom, og der troen, så langt, er den eneste som gir svar uten å stille spørsmål, uten å vente på ”en løsning” ut over den troen gir, nemlig Jesu guddommelige kraft og makeløse kontroll over troens energi.

GUDSRIKETS NÆRVÆR

Jesu liv som forkynner og helbreder var ikke bare en kontinuerlig strid for å få hans ”lite troende” disipler til å forstå hans misjon, men var også en kamp mot hans motstandere, tildels farlige fiender, blant annet i det toneangivende religiøse lederskiktet. Det førte til intense debatter med kritikere som stadig var etter ham. Det var også lange, frustrerende og ofte mislykkede forsøk på å lære opp de motstridige, uforstående medarbeiderne hans, disiplene, til tjeneste i Gudsriket; og da den store krisen kom, stakk de av nesten alle sammen. Det endte altså i Mesterens tilsynelatende nederlag med dødsdommen og henrettelsen.

Overfladisk sett en forbausende utvikling, for evangeliene forteller at han hadde stor suksess blant det vi må kalle de brede lag av folket, særlig de som bodde i landskapene rundt Genesaret sjø. Tusener på tusener synes, i det minste i den første periode av hans virke, å slutte seg til ham. De kom helt fra Jerusalem for å være sammen med ham i Galilea. Allikevel synes det også å komme en fase der mange forlater ham. De reagerer negativt på deler av hans lære (Joh. 6:22-69); og når han dør, er han sviktet av nesten alle. Bare hans mor Maria, hans tante Maria, Maria Magdalena og disippelen Johannes er til stede ved korset under dødskampen (Joh.19:25ff).

Mesteren, Jesus Kristus, forteller sine nærmeste at han har en misjon, et oppdrag å utføre. Han har en visjon for menneskeheten, nemlig å forkynne evangeliet og lære dem at det er flere verdier i livet enn det daglige brød. Han vil lede dem inn i *en himmelsk dimensjon* som han kaller Himlenes Rike, eller Guds Rike - et rike av godhet, barmhjertighet, medfølelse, rettferdighet, omsorg og sannhet - et rike som er usynlig tilstede overalt, et rike med et guddommelig nærvær. Det er et rike som dypest sett er målet og ”meningen med livet” for alle mennesker (i dette skriftet hevder vi altså, at hensikten med universet er å ”realisere seg selv”, og derfor skapes mennesket). Det er for å lære at dette er en realitet, at han

er kommet til jorden (Lukas 4:43). Det er derfor han befaler sine disipler og kommende etterfølgere om å dra ut på en global misjonsreise for å føre menneskeheten inn i denne himmelske dimensjonen.

Og hva er så dette Gudsriket? Det forunderlige er, at til tross for at Mesteren i årevis vandret rundt i mange synagoger i Galilea og talte åpenbart ofte om Gudsriket, som står så sentralt i hans liv og forkynnelse, så har vi ikke fått et eneste fyldig referat fra noen av disse synagoge-prekenene. (Bergprekenen i kapitlene 5-7 hos Matteus må antas å være et sammendrag av hovedtrekkene i hans lære). Allikevel er ikke Gudsriket klart definert noe sted. Det beskrives bare med symboler, og vi blir stående foran en stor gåte som vi selv må forsøke å nærme oss. I evangeliene refereres det nesten bare spesielle hendelser i synagogene, og de synes å avbryte ham mens han taler. Avbruddene skyldes gjerne at lidende mennesker føres inn i synagogen for at han skal helbrede dem. Men ingen tale med klare definisjoner på hva Gudsriket er.

Vi må igjen minne om det faktum at det finnes intelligent energi i verdensrommet. Vi har avvist at noe er isolerte, jordiske hendelser som er tilfeldig oppstått uten noen forstadier eller noen generell tilknytning til universets helhet. Det er ikke levert noe bevis på det. Vi har hevdet, basert på erfaringene i den skapende prosess på jorden, at en slik energi må springe ut av en grunnleggende intelligent dimensjon som er tilstede i kosmos, på en eller annen måte, i et skyggeunivers, i et tvillingunivers, et dobbeltunivers, i en universets "matrise" som har preget alt. Men ut av dette kommer også bestemte opplevelser og følelser av at denne intelligens er del av noe mer, av enda en dimensjon, som vi kan ane eller oppleve på en mer konkret måte som kilde til de moralske verdier - heller ikke de noe isolert fenomen på jorden. Det må være en energirik, bevisst dimensjon, et slags "åndelig plasma", der de høyeste moralske verdier råder. Uten slike verdier vil man aldri nå "det fullkomne", fordi destruktive elementer kontinuerlig vil skade eller ødelegge fremdriften mot et meningsfullt mål.

Gudsriket finnes overalt, det er en form for nærhet som er både inne i oss og omkring oss, og Mesteren sier om dets eksistens:

"Hvis de som vil forføre dere, sier til dere: 'Se Riket er i himmelen' da vil himmelens fugler være før dere. Og om de sier: 'Det er i havet' så vil fiskene være før dere. Men Riket er inne i dere og utenfor dere. Når dere kjenner dere selv skal dere bli kjent, og dere skal vite at dere er barn av Den levende Far. Men om dere ikke kjenner dere selv, da er dere i fattigdom og dere er fattigdommen". (Thomas logion 3; se også Lukas 17:20-21).

I Thomas-evangeliets logion 113 blir Gudsriket "globalisert". Disiplene spør: *"På hvilken dag kommer Riket?"* Og Jesus svarer dem: *"Det kommer ikke når man venter det. Det vil ikke være nok å si: 'Se her!' eller 'Se der!' for Faderens rike er spredt utover jorden og menneskene ser det ikke".*

Ja, hva er så dette himmelske riket som er der, men som menneskene ikke ser? I Matteus-evangeliets kapittel 13 ligner han Gudsriket med en verdifull skatt som vi leter etter, eller med surdeigen som eser ut, eller med noten som fanger fisk, eller med en kostelig perle, eller med kornet som gror dag og natt. Og Riket er kommet nær ved Frelserens inntreden i historien, et rike som vi alle skal få del i, som vi nå

bare kjenner fragmenter av, men som vi skal forstå fullt og helt - engang - "når det fullkomne kommer", slik apostelen Paulus sier det.

Bortsett fra disse enkle lignelsene om Gudsriket, som noe veldig attraktivt, som noe kostbart, finnes ingen nøyaktig beskrivelse, ingen klar definisjon på hva evangeliet egentlig forteller, heller ikke her er noen måleenhet vi kan bruke for å måle det, ingen beskrivelser av Gudsrikets mekanismer. At Gudsriket er et energimedium synes klart. Men hva slags energi? Man kan ennå engang undres om det skjuler seg spor i atomenes indre, eller i den øvrige energien i universet, på dets nederste plan, på et subatomært nivå, eller skjules i de ufattelig små superstrengene, hvis teorien om dem er korrekt. Eller kan de store delene av DNA-molekylet, som ikke er forstått og som ikke synes å ha noen bestemt funksjon, inneholde informasjon om Riket? Vi vet det ikke. Men Gudsriket synes å bli dominert av en form for energi beskrevet som Den Hellige Ånd - en dimensjon som må antas å eksistere side om side med materien, på jorden og i universet. En slik form for postulert energi vites som sagt ikke å være dokumentert som reell med de instrumenter som finnes i dag. Vi mangler et verktøy som kan bekrefte, eventuelt avkrefte. Men dette er egentlig ikke uventet. Vi har i skriftets Del 2 forsøkt å forklare at det finnes former for bevisst, kreativ energi som det ikke finnes noen apparater som kan måle, og vi undres om det noen gang vil bli mulig å lage slike? Kun resultatet av denne inspirerende energien kan måles, og det moralske fundamentet er godhet. Gudsriket er den gode energiens rike, det usynlige plasma som finnes overalt, men bare *virkningene* kan erfares og oppleves og måles.

En Kristus basert på Det gamle testamente, slik Det nye testamente og kristen teologi tolker ham, kan ikke sies å være så klart som det forkynnes. Man kan ikke i vår tid anse oldtidens oppfatning av at menneskeheten, på et gitt tidspunkt, ble rammet av et såkalt "syndefall" som troverdig, for ikke å si rettferdig. At en kvinnes angivelige svakhet overfor en antatt frister, en ondskapsgud, Djevelen, som forledet henne til å bryte Guds bud, skulle være årsaken til hele menneskehetens små og store tragedier og kriser ned gjennom historien, må i beste fall sees som oldtidens forsøk på å forstå det ubegripelige nærvær av ondskap mennesker imellom. Men at en kvinne, Eva, på vegne av alle kvinner skulle være ansvarlig, og dertil belastes med å ha ført også de påstått uskyldige og naive mennene inn i denne misere ved at hun forledet mannen, Adam, til å bli med på ulydigheten mot Gud, bør alle kunne innse har mistet enhver troverdighet i vår tid. For å si det mildt.

Problemet må befinne seg et annet sted, og i dette skrift hevder vi at det må skjule seg i menneskets ekstremt kompliserte, biologiske oppbygning, fra atomnivå og kanskje enda lenger ned, som har ført oss til grensen av et indre sammenbrudd, på randen til å bli helt utbrent som livsform. Det trengtes en nødhjelp for å redde oss der vi nærmer oss avgrunnens rand.

- - -

Allerede tidlig i kirkens historie var det troende mennesker som forsto, at den gud Jesus kalte sin Himmelske Far, eller Den levende Far, ikke var den samme gud som jødene møtte i Sinai-ørkenen – den mektige Jahve, som kom med torden, med ildfenomener, med luftturbulenser og talte med høy røst. Det var ikke mulig å forene bildet av at Den levende gud, som på den ene side i skikkelse av Jesus Kristus kom med en stor

glede til alle folk, som forkynte fred på jorden - med en gud som på den annen side utførte folkemord, massakrer, sykdom og lidelse til folkene, eller til naturkatastrofer, slik det står beskrevet i Det gamle testamente. Heller ikke truslene om evige grusomheter i Gehenna (det jødiske helvete) lot seg kombinere med den guddommelige godhet, barmhjertighet, rettferdighet og glede som ble forkynt. Islams profet, Muhammed, syntes derimot at en slik gud var god nok og beskriver i sin bok Koranen en uhyrlig terror som skal ramme menneskeheten fordi de ikke tror på det samme som muslimene. Han så ingen motsetninger i en gud som på den ene siden var både barmhjertig og rettferdig, og på den annen side samtidig drev med barbarisk terror og sadistisk tortur mot det store flertall av menneskeheten i et evig, flammende voldshelvete der det aldri ville bli vist nåde.

Det har neppe vært lett for Mesteren å takle dette problemet. Han kunne ikke rett ut fordømme oppfatningen av Sinai-guden, folk ville neppe forstått det. Tordenguden Jahve, som hadde gitt Moses loven, kunne ikke kritiseres sånn uten videre. Det ville blitt betraktet som blasfemi, som bespottelse av noe folket holdt for hellig. I dette skriftet aner vi at Jesus går forsiktig frem når han sier at han ikke er kommet for å oppheve loven, men for å oppfylle den. Utsagnet må sees i lys av den situasjon han befant seg i, og hva hans publikum måtte være modne for å kunne godta. Allikevel foretar han korrigeringer av folks oppfatninger: *"Dere har hørt at det er sagt til de gamle - - - men jeg sier dere - - -"*. Når folk påpekte hva som sto skrevet i loven, og det kunne være kompromissløst nok, sendte Jesus ansvaret tilbake til dem ved å hevde at Gud måtte være streng *"for deres hårde hjerters skyld"*. Det egentlige ansvaret lå altså ikke hos Jahve, men hos folket for dets "synder".

Men nå sto altså en ny tid for døren, nå gjaldt det ny innsikt. Gudsrikets lover og regler. Selv om Gudsriket bare er definert i form av lignelser, så kan dets virkninger måles, både i Jesu samtid og i vår tid. Det er ikke mulig å skrive om Jesu liv uten å belyse hans syn på sin egen tid, slik den sosiale situasjonen var i jødefolket. Det viser også sannsynligvis en av grunnene til at han ble dømt til døden, kanskje hovedgrunnen - vel så meget som hans fortolkninger av Skriftene - der han gikk i rette med de toneangivende teologer. Påstanden om at han ble henrettet for blasfemi, antyder dette. Men det kan snarere virke som et påskudd. For like alvorlig må det antas å ha vært at han rettet en så skånselsløs kritikk mot samfunnets lederskikt og ga dem ansvaret for de dårlige forhold store deler av folket led under.

Dette folk hadde ingen ledere som hadde omsorg for dem. Menneskene var forlatt, som "får uten hyrde", tordnet Mesteren. At så store folkemasser samlet seg om ham og fikk høre hans nådeløse kritikk av de herskende samfunnsklasser, og fikk høre hans forkynnelse om det guddommelige riket, om Gudsriket med nåden, frelsen og friheten, må jødernes ledere ha sett som en trussel, ikke bare mot seg selv og deres privilegier, men også som en utvikling som kunne provosere romerne. Og dette ville ikke vært grepet ut av luften, det viste seg noen tiår senere da zelotene grep makten og vi fikk jødernes første, store krig mot Roma. Og det synes å ha vært zeloter blant Jesu tilhengere.

Det sentrale i Jesu lære var at det maktfulle åndelige univers han kalte for Gudsriket, nå var kommet *nær* ved hans inntreden i historien.

Dette rike viste seg med sin godhet og omsorg for de svakeste i samfunnet, ved sin barmhjertighet og ved sitt krav om rettferdighet. Det var særlig de undertrykte og fattige som trengte ham. Det var bare de syke som trengte til lege, og det var fremfor alt det syke samfunn, det urettferdige samfunn, han refset med så stor harme; det var dette samfunn han var kommet for å endre. Vi kan låne et utsagn fra den tibetanske buddhismens leder, fredsprisvinneren Dalai Lama, der han sier: *"Min religion er meget enkel. Min religion er godhet"*. Nydelig sagt! Men her har Dalai Lama samtidig gitt en glimrende beskrivelse av Gudsriket. For også Gudsriket er enkelt å beskrive. Gudsriket er det godes rike.

Har Gudsrikets nærvær fått noen praktiske konsekvenser i vår tid? Har det ført til handlinger som fremmer det gode, det barmhjertige, det rettferdige? Ja visst! Det er nettopp hva som har skjedd, for Menneskerettighetene, som alle ønsker seg beskyttet av, bygger på den **kristne humanismen**. Tross alle fryktelige tilbakeslag ned gjennom historien har det enkelte menneskes eget verd stått stadig klarere og sterkere. Den amerikanske uavhengighetserklæring fra 1776 erklærer at alle mennesker "er skapt like, at de av sin Skaper har fått umistelige rettigheter, liv, frihet og streben etter lykken"; og den store franske revolusjons Menneskerettighetserklæring, vedtatt av den franske nasjonalforsamling i august revolusjonssommeren 1789, hevder det samme. Vi aner derfor at Gudsriket består av to dimensjoner, nemlig den åndelige og den praktiske. Menneskerettighetene som krever at jordens folk skal forholde seg til hverandre "i brorskaps ånd", at de skal være hverandres venner, står solid fundamentert på læren til Mesteren fra Nasaret, og er den praktiske delen av Gudsriket på jorden. Ikke minst Jesu avskjedstale til sine disipler understreker dette.

Men dette rike er ikke bare en sosial bevegelse. Et helt sentralt punkt i Kristi forkynnelse er at mennesket lever ikke av brød alene, ikke bare av de materielle ting, men også av den kraft som kom fra det himmelske, fra den åndelige energiens dimensjon, Guds ord. Det er ikke bare et fysisk behov tilstede, men også et ikke-fysisk, et hjertets behov. De kan ikke skilles ad, ikke på jorden. Men for at dette skulle skje, for at man kunne finne døren inn til dette vidunderlige rike og bli borgere av det, så måtte mennesket forvandles. Man måtte bli som født påny. Man måtte bli som barn igjen for å finne døren inn til det himmelske. Barnets troskyldighet og tillit, dets rene hjerte, den barnlige evnen til å motta eventyret – eventyret fra virkeligheten, fra det utrolige – evnen til å erkjenne det himmelskes eksistens. Til ved dåpens vann, på en symbolsk måte, å få vasket vekk alt ondt som måtte være som en kime i oss, og true oss gjennom livet. Og til å kunne begeistres av Det himmelske rikets nærvær, og til sist gå inn gjennom den himmelske port til det evige.

Men her står vi også foran individets dypeste behov for frihet; først og fremst den indre frigjøring, frigjøringen fra det destruktive i vår natur som binder oss og får oss til å gjøre ting vi ikke vil. Apostelen Paulus har observert dette problem, og han sier at det han ikke vil, det gjør han; mens det han vil, det gjør han ikke. Vi vil tolke Jesu eget utsagn slik, at hvis han får gjort det indre menneske fri, da først blir det virkelig fri. Vi trenger den kontinuerlige strømmen av kraft fra et åndelig nærvær, fra Gudsriket, for å bli fri fra følgene av det skadevoldende utviklingsavviket som har vært en

slik skjebnesvanger snublefelle for menneskets strid for å nå frem til ”det fullkomne”.

Frihet, det vil si å gjøre alt som ikke skader andre, sier fransk-mennene i sin Menneskerettserklæring vedtatt revolusjonssommeren 1789, eller for å si det med den babylonske kong Hammurapi, slik han legger grunnlaget for sin berømte lov 1700 år før Jesu tid: *Å beskytte den svake mot den sterke*. Eller hvorfor gå så langt tilbake i tid, forresten, når vi har Kardemommeloven?

*Man skal ikke plage andre,
man skal være grei og snill,
men forøvrig kan man gjøre som man vil*

JUDAS ISKARIOT

Det kan ikke være tvil om at Jesu liv som forkynner og helbreder, som en Frelser for menneskeheten, var et drama som han selv regisserte, og at han var helt klar over konsekvensene, og at konsekvensene var hele hensikten ved hans misjon, og hensikten var å vise ansvar og frigjøre menneskene fra det onde (”synden”) og fra psykiske problemer som plaget dem og ofte ødela deres liv og var en destruktiv kraft i deres samfunn. Frigjøre dem ved et personlig offer, trenge inn i deres situasjon. I de avgjørende timene nær klimaks kunne han lett ha unnslettet. Det var mørk natt, og selv om det hadde vært fullmåne, ville det ikke vært noe problem å forsvinne ut i landskapet. Men isteden valgte han altså å bli tatt til fange og opptre med en holdning og med ord som han måtte vite ville bli oppfattet som provokasjoner. Han gjorde det med vitende og vilje, fordi hans misjon krevde at han fullførte løpet.

Her er vi nødt til å si litt om Jesu disippel, Judas Iskariot, for han synes å ha spilt en nøkkelrolle ettersom dramaet utvikler seg med sin ubønnhørlige konsekvens. Han hadde en avtale med Jesus, hevder evangeliet etter Judas; mens de øvrige av Mesterens nærmeste tilhengere ikke synes å ha forstått noe som helst. De – vinnerne - så senere Judas Iskariot bare som en simpel tyv og forræder, og har gitt ham et krasst, fordømmende ettermæle som er blitt en del av kirkens teologi og har overlevd like til idag. En judas er blitt et begrep synonymt med en forræder, en sviker, en som dolker venner og medarbeidere i ryggen.

I dette skrift vil vi derimot ikke være så enkle, selv om det er lett å forstå hvorfor han er blitt så foraktet av Jesu nærmeste krets – de som intet forsto. Hvem var så denne voldsomt kritiserte person, fordømt til fortapelse skal vi tro Skriften? Vi vet det faktisk ikke, det er det merkelige ved holdningene til ham. I de fire evangeliene står det nesten ingenting om Judas. Intet om hans bakgrunn. Bare i forbindelse med Jesu arrestasjon, dom og henrettelse trer han frem, en kort tid, noen timer. Og så er han borte.

Men hvordan oppfører så Judas seg under disse dramatiske timene? I Judas-evangeliet hevdes det at Judas synes å ha vært den eneste som forsto Jesus og hadde dype samtaler med ham. At han skulle være den eneste må vi stille oss spørrende til, fordi også Maria Magdalena får meget rosende omtale av Jesus selv. Hun var en kvinne som forsto ham fullt ut. Hun så lyset der de andre gikk i blinde, hevdet Mesteren, slik det er fortalt

i Filips-evangeliet. I vårt skrift ser vi Maria Magdalena som den varme, hengivne disippel; mens Judas er den kjølige, intellektuelle, som forstår mye, men som allikevel gjør en fatal feil.

Det synes tydelig at Jesus og Judas hadde en avtale, og når Jesus under nattverden, det siste måltid de alle har sammen, utpeker Judas som en person som har et bestemt oppdrag, er det et signal som straks får Judas, uten spørsmål, uten overraskelse, uten diskusjon, til å forlate rommet for å utføre oppdraget. Det er avslørende at de øvrige disiplene ved kveldsmåltidet på "den øvre sal" i Jerusalem, Jesu siste timer sammen med dem, syntes helt forvirret og uforstående over hva som skjedde ved bordet da Jesus henvendte seg til Judas. Det hemmelige oppdraget var å gå til prestene for å fortelle hvor Jesus kunne tas til fange den natten. Hagen Getsemane var et avtalt sted.

Han, tyven og forræderen, skulle vel være strålende fornøyd med de 30 sølvpengene han fikk av prestene som belønning da han fortalte hvor Jesus oppholdt seg den natten? Han putter fornøyd pengene i lommen og forsvinner ut av scenen? Han stikker av for å hygge seg med den lettjente profitten? Men neida, hvilken overraskelse. Han gjør intet av dette. Han – svikeren – følger tvert om dramaet fra første stund. På avstand. Gleder han seg over det han ser? Eller stiller han seg likegyldig? Nei, det gjør han ikke. Judas Iskariot ser tvert om med stigende forferdelse på dramaets utvikling. Mobbens hat. Prestenes hån. Deres krav om korsfestelse og død. Og på spørsmålet om Jesus eller forbryteren Barrabas skal slippes fri, opplever han at mobben vil la forbryteren få slippe, ikke hans uskyldige og fantastiske Mester.

Judas er forferdet over denne urettferdighet. Han går til prestene og erklærer at han har "forrådt uskyldig blod". Han - "forræderen" - innser at han har gjort seg medskyldig i et justismord, *som han ikke hadde forestilt seg*. Han hadde åpenbart trodd at dette skulle ha tatt en helt annen vending. Vi vet ikke hvilken, men at det skulle bli tortur og død hadde han åpenbart ikke regnet med. Hvorfor skulle han ellers være så opprørt? Og her står vi ved Judas' store feil, den eneste feilen, som han ikke var alene om i disippelflokken: Han hadde ikke hørt på Jesu gjentatte forutsigelser. Gang på gang fortalte Mesteren at han i nær fremtid ville bli utsatt for tortur og død, drept av sine motstandere i Jerusalem. Judas kunne, i likhet med de andre disiplene, ikke ha tatt dette alvorlig. De protesterte jo mot Jesu forutanelser. Han hadde inngått en avtale med Jesus, slik Judas-evangeliet beretter, og åpenbart ikke forstått at han bare var en brikke i et mektig spill som hadde en dødelig utgang. Han forsto ikke dramaets dypere poeng. Jesu død var en nødvendig pris å betale for menneskets indre frigjøring og gjenreising. "Asteroiden" som måtte slå ned i menneskehetens psyke, i dets åndelige liv, for å rydde feltet slik at et nytt liv kunne blomstre der det før hadde vært en ødemark. Judas bare innså at han hadde gjort en stor feil, det vil si, han trodde han hadde gjort en stor feil; men vi vet at det var en helt avgjørende feil for at dramaet skulle føres til sin konklusjon.

Judas Iskariot vil ikke lenger ha de 30 sølvpengene han fikk av prestene for tjenesten, han slenger dem fra seg. Men de vil på sin side heller ikke ha dem. Ingen vil ha dem. Alle de involverte vet at dette er skitne penger. Judas går fra prestene i dyp fortvilelse, og han tar konsekvensene av det han tror er hans feil. Hans skyldfølelse sender ham

ned i en mørk depresjon som får ham til å velge døden for egen hånd. Sannelig en merkelig oppførsel av en forræder og en tyv, en holdningsløs mann som evangeliene bare har forakt til overs for.

Men i vårt kjetterske skrift slutter vi oss ikke til fordømmelsene av Judas, sønn av Simon Iskariot. Vi føler bare sympati for dette ulykkelige og ensomme menneske som ble med på et spill han ikke synes å ha forstått konsekvensene av. Han kom til å gjøre en feil som han anklaget seg selv for - mer enn noen annen gjorde. Han ga seg selv den hardeste dommen – og fullbyrdet den. Hvor mange av oss har ikke foretatt feilgrep gjennom livet, kanskje i den beste, den mest uskyldige tro, feilgrep som vi senere angret på? Hvem kan kaste den første sten?

Det har vært hevdet at oppdagelsen av Judas-evangeliet på avgjørende måte svekker kirkens lære. Virkelig? Vi kan ikke se annet som svekkes enn forfatterne av de tekstene i evangeliene som ensidig oppfatter Judas som en tyv og forræder, og at de mener Jesus selv fordømte Judas som fortapt. Vi vil i dette skrift være meget forsiktige med å slutte oss til slike påstander. Vi vil påpeke det faktum at i denne sak, hvor en mann fordømmes så krasst, har Judas ingen forsvarer. Forsøker man å se begge sider av saken – og er det ikke det man skal gjøre hvis man ønsker å være rettferdig? - vil vi hevde at Judas Iskariot kommer ut av dette drama med æren i behold. Judas' merkelig oppførsel, hans selverkjennelse, hans fortvilelse, hans selvmord, indikerer at han var en viktig brikke i et mektig spill som Jesus selv regisserte, men at han ikke fullt ut forsto sin rolle. Judas, først i rollen som angivelig tyv og sviker, og så, noen timer etter, i dyp sorg over å bevitne at Jesus blir torturert og henrettet, viser tvert om at han er et offer. Det er derfor to uskyldige som dør på langfredag, to i et dypere samspill, nemlig Jesus og hans disippel Judas. Begge viktige for oppdragets suksess.

Suksess? Ja, suksess - suksess for misjonen som skal søke å redde menneskeheten. Det geniale psykologiske trekket for å frelse menneskene på kanten av avgrunnen – kompleksitetens avgrunn. Noen må dø for å gi utviklingen mot det fullkomne kraft. Det må ennå en gang skje en katastrofe, Golgata, der noe blir tilintetgjort for at noe nytt skal tre frem. Fremstillingen av dette drama viser at Judas Iskariot har gjort oss en stor tjeneste. Opplysningene i Judas-evangeliet svekker ikke kirken og kristendommen. Tvert om, de styrkes.

DRAMAET PÅ GOLGATA

Vi må stanse et øyeblikk ved dramaet på Golgata, en liten høyde utenfor det gamle Jerusalem, der dødsdommen til den romerske guvernøren Pontius Pilatus ble eksekvert. Det er nødvendig å stanse fordi det er gjort flere forsøk på å fremstille det slik at Jesus ikke døde på korset. Vi må belyse disse påstandene med de faktiske forhold slik de er beskrevet i Bibelen. Noen av disse påstandene er berørt i skriftets Del 1. Det kan ikke være annen hensikt med slike historier enn å kjevle ned beretningen om Jesu oppstandelse fra de døde, og derved "bevise" at noe slikt ikke har funnet sted. Det vil nemlig være umulig, påstås det. Man vil ha oss til å tro at han bare besvimte, ble gravlagt levende, som skinndød, for deretter å

våkne til bevissthet igjen i graven etter et par dagers hvile. Eller at det ikke var Jesus selv, men en annen som ble korsfestet i hans sted.

Typisk for disse spekulasjonene er at de alle fortier relevante opplysninger i Bibelen. Hvordan mennesker ble korsfestet er godt dokumentert fra ikke-bibelske kilder, og det er ingen motsigelser mellom denne kunnskap og Bibelens beskrivelser av korsfestelsen denne berømte fredagen, Jesu dødsdag. Man bør derfor merke seg hva Bibelen sier om Jesu siste timer, og dette er den eneste historiske referanse vi har.

1. Først må vi si et par ord om den merkelige sammenpressing av de hendelser som beskrives. Alt skjer angivelig på noen få nattetimer. Vi får inntrykk av at Jesus om kvelden, etter å ha spist påskemåltidet med sine disipler, går med noen få av dem i bekmørke rett til Getsemane hage utenfor bymuren. Der oppholder han seg noen timer. Mens det ennå er mørk natt kommer presteskapets tjenere og arresterer ham, og han bringes i grålysningen (hanen har galt!) frem for Det Høye Råd. Denne forsamling, trommet sammen så tidlig, forhører ham og sender Jesus til den romerske guvernøren Pilatus, grytidlig, med krav om at Jesus skal henrettes. All den stund Jesus korsfestes ca klokken 9 om morgenen, forstår vi at da må Pilatus dras ut av sengen ved hanegal. Meget tvilsomt at guvernøren vil finne seg i noe slikt, vil vi si. Når man også tar i betraktning at Jesus med vakter slepes fra sted til sted i Jerusalem, fra Det høye råd til Pilatus, fra Pilatus til kong Herodes d.y. og derfra tilbake for å forhøres av Pilatus, ifølge Skriften, så skal alt dette ha skjedd på en time eller to? Det er ikke troverdig. Det er dem som antar at alt skjedde på tirsdag eller onsdag. Dette skrift vil anta at det hele skjedde på dagtid torsdag, og at det begynte å bli mørkt før saken var avgjort og Jesus definitivt var dømt til døden. På grunn av at det var mørknet var det blitt for sent til at korsfestelsen kunne skje før om morgenen.

Den samtidige jødiske historieskriveren Flavius Josephus hevder at den som skulle korsfestes først kunne bli pisket så voldsomt at huden hang i laser (det er ikke usannsynlig at Jesus kan ha besvimt under piskingen). De stokkeslag i hodet og knyttneveslag i ansiktet som Jesus også fikk, i tillegg til tornekroningen, medførte at han med stor sannsynlighet ble sittende skadet og utmattet i en fangehule gjennom natten, i påvente av daggry. Han må antas ikke å ha fått noen forpleining, ikke mat og ikke vann. Han skulle jo drepes, så hvorfor noen forpleining? Når dagen gryr og det patetiske følget med vakter, dødsdømte og tilskuere (det har neppe vært særlig mange) drar ut til Golgata, er det en sterkt svekket Jesus - plaget ikke bare av smertene etter piskingen, men fremfor alt av tørste - som sleper seg av sted med sitt kors. Han kommer ikke langt før han faller. Det er den tørstende og utmattede Kristus som korsfestes ("Jeg tørster", skal han ha sagt på korset, og det stemmer helt med hans og de fleste andre korsfestedes situasjon: *De tørster ihjel*), og nettopp hans tilstand forklarer hvorfor han dør så raskt.

2. Inntrykket av sterk utmattelse styrkes av at han døde etter bare ca 6 timer, mens korsfestedes dødskamp kunne vare fra 1-3 dager, avhengig av mishandlingen og delinkventens konstitusjon. Da Pilatus, den romerske guvernøren, tvilte på at Jesus var død så fort, ba han offiseren som hadde kommandoen på Golgata om en rapport. Offiseren bekreftet at død var inntrådt. De som hevder at Jesus ikke døde på korset, påstår altså

at denne offiseren ikke undersøkte Jesu tilstand grundig før han ga rapport til sin øverstkommanderende.

3. Fordi jødernes helligdag sto for døren, bestemte Pilatus, etter anmodning fra det jødiske presteskapet, at de tre dømte skulle drepes før høytiden. Det skjedde ved at soldater skulle knuse bena på dem, en utrolig smertefullt behandling for de dødsdømte. Derved kunne de ikke lenger hvile på den fotplate de sto på (en djevelsk innretning som skulle forlenge den dømtes døds kamp), og belastningen på lunge og hjerte ble så stor at det inntrådte hjertekollaps og død etter kort tid. Soldatene knuste bena på de to røverne, men da de så at Jesus allerede var død, ble han spart. Men skal vi tro kjevlerne, så har soldatene bare innbilt seg at Jesus var død. De oppdaget ikke at han bare var besvimt. Med andre ord, alle de militære som undersøkte Jesus, oppdaget ikke at han bare skal ha vært skinnød, vil man ha oss til å tro.

4. Men for å være sikker på at Jesus var helt død, ga en av soldatene ham allikevel et nådestøt ved å kjøre spydet inn i siden på ham. Vi må tro at dette spydstikket alene kan ha vært dødelig. Det har trolig rammet ett eller flere vitale organer. At Jesus stadig skulle være i live, både etter piskingen, etter seks timer fastspikret på korset, utmattet av tørste, og også etter nådestøtet med spydet utført av en profesjonell soldat hvis jobb er å drepe, medfører et ekstra forklaringsproblem for dem som prøver å innbille oss at Jesus ikke døde på korset.

5. Etter at Jesu legeme var tatt ned fra korset av hans venner, vasket de det og smurte det inn med velluktende oljer, overensstemmende med jødisk gravskikk. Under dette stell oppdaget de ikke at Jesu legeme var varmt og at han pustet (han var jo angivelig bare besvimt). Underforstått var Jesu dypt religiøse venner bare bedragere som arrangerte en svindel, der disse troende jøder med vitende og vilje begravde en levende mann, vil man gjerne innbille oss.

- - -

Absolutt intet i kildene støtter påstanden om at Jesus overlevde Golgata. Men det er åpenbart mye penger å tjene på å påstå nettopp dette, særlig å skrive bøker om det; gjerne med litt pirrende påfyll om et "forhold" mellom Jesus og Maria Magdalena. Derfor vil nok ikke tabloid-historien om dette giftermålet og den felles datter, Sara(!), og annen fantasifull diktning, stanse før det ikke er mer profitt å hente på å publisere slike historier. Men for dem som måtte være seriøst interessert i hva kildene entydig sier, de eneste vi har, så tyder alt på at Jesus Kristus, Mesteren fra Nasaret, Frelseren, var død da hans venner tok ham ned fra korset denne lange fredagen.

DEN TOMME GRAVEN

Så står vi endelig ved dette veldige, ubegripelige mysteriet: Helt død, fysisk død, men så blir han levende igjen, fysisk levende. Er dette mulig? Eller helt umulig? Helt sant eller bare noe lureri? Før vi prøver å trenge inn i en slik gåte, må vi ennå engang tilbake til vårt utsyn mot universet og menneskenes plass i dette tilsynelatende grenseløse objekt. Leseren må igjen minnes på, at alt menneskene gjør, skaper, tenker eller tror, er det

universet som gjør. Det er den basale holdning i dette skrift. Tanken om et liv etter døden er derfor ikke et lokalt fenomen som kun befinner seg isolert i vårt lille solsystem på vår rørende, lille planet. Det er en del av vårt mektige stjernesystem, Melkeveigalaksen, og av alle galakser. Den er en gåte som er en del av Altets hemmelighet.

La oss igjen minne om den tysk-engelske fysikeren Walter Heitler's utsagn om at det i universet finnes *"realiteter som lar oss formode åndelige kjensgjerninger og krefter som nå knapt er kjente"*; at man engang i fortiden ante disse realiteter og krefter, men at de igjen ble glemt. Vi kan spørre om det skjult i galaksene er en eller annen mekanisme for hvordan den bevisste energi i universet kan overleve seg selv på den måten mennesket tror? På det spørsmålet har vi intet svar. Vi vet bare at fra tidlig i menneskenes historie var det en del av deres bevissthet at døden ikke kunne være en slutt på livet. Det fantes en fortsettelse, en kontinuitet, men ikke bare en kontinuitet som peker fremover, den peker også bakover; fordi den ikke spretter opp av ingenting, sånn plutselig. Det er forspill – skjult i materien. Dette er det mest eiendommelige trekk ved vårt univers og vår galakse, at de søker å overleve seg selv; at den bevisste energi ikke aksepterer å bli tilintetgjort, men vil fortsette å leve videre og forenes med en høyere bevissthet som derfor må finnes skjult i Altet. Vi kan ikke forstå annet enn at det må finnes en viten om dette i kosmos. Det er galaksens behov for å overleve seg selv som er så interessant. Dette skrift anser ikke at dette behov er myter og diktning. Det må bygge på nærværet av en realitet som må antas å være kjent i universet, men hvis mekanismer er ukjente for oss.

(I skriftets del 2 har vi gitt uttrykk for vår overbevisning om at universet er en levende organisme, både biologisk og ikke-biologisk, med et bestemt livsløp, som ender med død og en ny transformasjon til et nytt liv i et nytt univers).

Apostelen Paulus berører i sitt første brev til de kristne i den greske byen Korint tanken om livet og livet etter døden. Han hevder at vi har to legemer, et jordisk og et himmelsk. For at det himmelske legeme skal ha et sted å være, må det lages en bolig til det – "kjødet" - det vil si vårt jordiske legeme, og det må komme først (15:46). Når dette er skapt, kommer det himmelske legeme inn, og vokser med oss. Det vil si at Ånden kommer tilstede ved unnfangelsen, likesom den er tilstede ved universets start, slik vi har sett et samsvar beskrevet tidligere. Slik blir menneskets legeme en bolig for det himmelske (dette er årsaken til den sterke motstand mot "fri abort" innen den kristne kirke).

Men Den himmelske Ånd vil ikke dø med det jordiske legeme, den er midlertidig på besøk, den preger oss, og den lar seg prege av oss, av vår karakter, av våre gjerninger. Den vil frigjøres igjen når den jordiske død kommer, og den tar oss med inn i den himmelske dimensjonen, *inn i den åndelige realitet*. Og frigjøringen skjer på et øyeblikk - "ved den siste basun". For når fanfarene fra det himmelske lyder, triumferer det himmelske legeme over den jordiske død og forener oss atter med Åndens rike. Da kommer det fullkomne; da skal vi endelig se ansikt til ansikt; da skal vi kjenne fullt ut, likesom vi selv er fullt ut kjent. Døden har tapt. Livet i Gudsriket har seiret.

Når vi låner litt fra denne vakre visjonen til Paulus, om det himmelskes udødelighet, blir visjonen også en uunngåelig del av universet;

like mye som mennesket er en del av det. Udødelighetens mysterium, lengselen etter den evige, himmelske gleden, blir like mye en del av universet som en hvilken som helst planet er det, som en hvilken som helst asteroide eller komet er det, som en hvilken som helst stjerne er det, som en hvilken som helst galakse er det, som en hvilken som helst galaksehopp er det, som et hvilket som helst annet objekt er det, eller som en hvilken som helst del av rommet er det, eller som en hvilken som helst del av den mørke materien er det, eller som en hvilken som helst del av den mektige vakuumentergerien, «mørk energi», er det, eller som en hvilken som helst del av en hvilken som helst form for annen energi i Altet er det.

Et påstått totalt isolat for noe element som befinner seg på jorden, det være seg i menneskets følelser, tanker eller ideer, eller noe annet som måtte påstås å være uten noen som helst forbindelse til det univers dette bevislig er en del av, er bare noe tøv. Vi kan like meget søke et spor av udødeligheten i solsystemet, eller i Melkeveigalaksen, eller i den kjempemessige nabogalaksen i stjernebildet Andromeda (M 31), eller i universet forøvrig, som å søke den i troens skrifter eller ritualer - eller i våre egne tanker og følelser. Energien som søker det himmelske og det udødelige er en del av universets helhet og kan ikke skilles fra den, (og vi har i Del 2 antydnet vår overbevisning om at universet har en evig gjentatt livssyklus). Er dette en saklig basis for visjonen til Paulus? Ber man om et konkret bevis, så har vi det ikke. Men vi har et samtidig skrift som i det minste hevder at det var mange som var vitner til en spesiell hendelse, og vi skal straks referere den. Så, hvor mye kan vi stole på dem?

Allikevel er det hos mange mennesker en tvil til stede, en tro på intetheten, det vil si at alt oppløses, slik det kan observeres i naturen. Bevisstheten forsvinner, intelligensen forsvinner, moralen forsvinner. Stoffet blir reorganisert som noe helt annet, eller som del av ny bevissthet i andre objekter – så lenge det går. Også slike tanker blir en del av universet på samme måten som troen på en himmelsk udødelighet. Er vårt univers også et tvilende univers som ikke ser annet enn den store intetheten som dets endelige mål? Men i så fall, hva er dette for slags intethet? En intethet som evaluerer godhet som det høyeste, reneste og edleste? Sammen med barmhjertigheten, rettferdigheten og sannheten? Og disse, de fineste moralske verdier, er sprunget ut av den absolutte intethet? Fra punktet null? Som knapt er et punkt engang? Som kommer fra ingensteds? Uten noe som helst forstadium? Og det er det altså noen som tror på? Noen som vil prøve å innbille oss? Uten å ha noe bevis?

I dette skrift har vi fremfor alt fortalt om det søkende univers, om "søkemotoren" i galaksen, og om at det skjer feil underveis, det skjer avvik. Den kreative prosess er full av snublefeller, og det er en helt naturlig del av prosessen at det "trynes". Vi har forståelse for at noen kan la seg villedes til å tro at det ikke finnes noen bevisst styring i dette. Men de tar feil. I dette skrift har vi i utgangspunktet gjort et valg, og vi vil hevde at det er et saklig valg. Det er langt lettere å forklare et univers styrt av intelligent energi med den høyeste moral, og med naturlovene som "verktøykasse", enn et mekanistisk univers kun styrt av "verktøykassen" med dens kaos-mekanismer og slump og flaks og tilfeldigheter, uten noe annet mål enn å la tilfeldighetene råde, og der mennesket plutselig dukker opp som et helt tilfeldig overraskende, ekstremt komplisert biprodukt. En påfallende tilfeldighet. Altfor påfallende, altfor tilfeldig. Velger man den mekanistiske

løsningen, utelukker man den intelligent styrte. Velger man den intelligent styrte, så får man den mekanistiske med på kjøpet. Den første løsningen skiller og utelukker og blir et fragment, den andre kombinerer og omslutter i en helhet.

Derfor står vi foran den tomme graven, og vi forstår ikke hvordan det kan ha skjedd, men vi innser at mange ikke tror på den. Til en viss grad kan vi forstå dem. Til en viss grad. Men de regner ikke med det skjulte trykket i universet. De tar ikke det bevisste trykket i betraktning, slik vi har påpekt dets nærvær i dette skrift. De ser bare de fysiske mekanismene som er lette å observere i vårt daglige liv. At alt slutter med døden, den fysiske død, med intetheten, og at det ikke finnes noe *fysisk* bevis på at det er noen fortsettelse. For hvorfor var graven tom? Det fortelles jo at romerne hadde satt vakt utenfor for å hindre at noen kom og stjal Jesu lik. Allikevel gikk det senere nettopp et rykte om at liket var stjålet, og ryktet er gjengitt i akkurat det skriftet der oppstandelsen fra de døde er nevnt – i Bibelen, i Det nye testamente – slik at de som tviler og ønsker en annen ”forklaring” enn oppstandelsen, får litt gratis hjelp her. Hele oppstandelsen blir nullet med henvisning til et rykte. Derfor kan du, som satser på ryktet, fordi du synes at det gir en naturlig forklaring på forsvinningsnummeret, slutte å lese her. Du har gjort ditt valg og vi skiller lag. Det er ikke mer å fortelle deg.

- - -

Men vi for vår del har ikke tenkt å være så lettvinne her heller. Riktignok er vår oppfatning av hendelsene som er beskrevet i Det nye testamente ikke særlig tradisjonell. Vi går ikke *bare* på den jødiske veien, vi legger oss ikke flate for oldtiden. Vi kommer inn fra universet. På en måte. Men her, i spørsmålet om livet etter døden, blir vi åpne for det tradisjonelle *med de lange søkende linjer*. Vi må igjen prøve å se disse linjene i universet. Vi må igjen prøve å ane de ”*åndelige kjensgjerninger og krefter*” som er blitt glemt. De har eksistert i mange tusen år i det nære univers og den nære tid på jorden, som spor, som søken, også flere tusen år før den tomme graven ved retterstedet Golgata.

Det nye testamente gir et konkret tilfelle, som er et eksempel som gjelder alle. Vi anser at dette har vært en helt nødvendig *demonstrasjon*, fremfor alt for de nærmeste medarbeiderne, for at de skal forstå hva saken dreier seg om, for å gi dem et skikkelig puff. Hvordan skulle de ellers vite noe som helst om dette? Det var jo bare ord. Det var en nødvendig demonstrasjon også for å vise at det finnes en kontinuitet, ikke bare i økologiske systemer med gjenbruk av materie, men også en kontinuitet i ”det åndelige systemet”, som vi har forsøkt å forklare som tilstede også i en kreativ prosess, bygd på vår erfaring. Det er derfor vi vet om den. Fordi vi har valgt det alternativ at universet er styrt av ”intelligent energi”, eller av ”åndelig energi”, som søker den høyeste moral, så ser vi Kristus som en absolutt nødvendig inkarnasjon av denne energien. Denne inkarnasjon trekker seg tilbake i seg selv når oppdraget er ”fullbrakt”. Bare den åndelige dimensjon, Gudsriket, er tilbake, slik det har vært her hele tiden, og fortsatt vil være ”til evig tid” – som del av universets evige syklus.

Men det er så sant, så sant at vi kan ikke måle dette. Akk, vi har jo ingen måleenhet, intet måleinstrument. (Vi sitter bare her og misunner fysikerne som både har måleenheter, måleinstrumenter, naturlover og et fagspråk, nemlig matematikken. Vet de egentlig hvor heldige de er?).

Mekanismene som måtte være involvert er ukjente, men vi er allikevel standhaftige nok, vi avviser ikke noe som ikke kan bevises hinsides tvil å være totalt feil – uten noen ”kjerne av sannhet”. Vi har erfaringer som viser at det er ”noe” her, merkelige elementer som fører til at noe skapes.

Mangel på viten beviser ingenting annet enn at vi mangler viten, leseren husker kanskje at vi har nevnt dette? Om det fysisk sett måtte synes sannsynlig at det ikke er noe liv etter døden *som vi kan spore*, så er det allikevel spørsmål tilbake, og de er ikke besvart. Det er så mye vi ennå ikke vet om mekanismer i universet at en vær-varsom-holdning er det eneste saklige – inntil vi vet om alt som det er mulig å vite. Og det kan ta tid. Veldig lang tid. På samme måte kan vi ikke mistro vitenskapen fordi den ennå ikke har kunnskap og beviser for alt som skjer i natur og univers, selv om de mange feilslutninger som har dukket opp gjennom årene ikke alltid gir tillit til all den viten som presenteres. Det er så mye som synes absolutt absurd, noe så bort i alle vegger usannsynlig, at vi biter ikke på hva som helst. Kan det lure oss?

- - - -

La oss prøve et tankeeksperiment for å teste din fornuft: Vi glemmer at menneskene er her, at livet er her, at jorden er her, at solsystemet er her, at galaksen vår og alle galakser er her, kort sagt at hele universet er her. Universet er borte. Intet rom, ingen energi, ingen naturlover, ingen tid. Du er totalt uvitende om eksistensen av vårt univers og alt som det rommer. Du har absolutt ingen erfaring med noe slikt. Du greier neppe å forestille deg det, men du kan jo prøve.

*Da med ett, i denne totale intethet, oppstår det momentant, helt overraskende og uforklarlig, et gigantisk blaff og et svimlende rom fylles med et plasma med ufattelig høy temperatur. Aldeles overrumplet blir du nå fortalt at denne ekstremt hvitglødende energi vil bli bevisst og intelligent, vil bygge hus, vil kjøre biler, vil høre på musikk fra mange rare instrumenter, vil bake kaker, spille ludo, klippe plenen og ubegripelig mye mer (du ser fotografier av alt sammen). Ville du bite på noe så absurd der du ser på infernoet? En så tåpelig påstand? Du ville bare le av det? Ikke i din vildeste fantasi ville du bite på den, ikke sant? At det plasma du ser, med de svimlende temperaturene, kan bli til det du ser bilder av? Nei, du vil ikke bite på den der du ser på ”eksplosjonen”, du er da et fornuftig menneske, synes du vel? **Ikke desto mindre er det jo nettopp det som er skjedd!***

Og nå får du høre at det finnes noe så merkelig som en skapende bevissthet i det universet du kan observere, at det finnes en ikke-fysisk dimensjon der, og at det liv som aldeles ubegripelig er blitt formet av det hvitglødende plasma, med dets vanvittige temperatur, ikke kommer til å dø helt og holdent, sånn uten videre, men kommer til å fortsette i en annen tilstand. Ennå en gang: Det er for absurd, ikke sant? Du er ikke så dum at du tror på noe sånt, hva? At dette plasma ble til biler, hus, nettingstrømper, fiskepudding og ludospill er helt greit må du innse, tilslutt. Det kan vi bevise! Og mysteriet over alle mysterier, du er også skapt av dette! Du ser det jo alt dokumentert. Men at det også skulle bestå av en usynlig kraft, en åndelig dimensjon, ”et dobbeltunivers”, noe så dumt biter du ikke på? Men hva vet du egentlig om deg selv der du befinner deg midt i et gigantisk, kosmisk scenario? Og hva vet du egentlig

om universet - hvis du har noen meninger om hva det er – og særlig din plass i det?

Sett at det er et annet univers inne i det synlige, et ”skyggeunivers”. Usannsynlig? Men om du nå kunne tenke noe slikt, så kunne du i alle fall ikke tenke deg noe så utrolig utenkelig som et himmelsk univers, vel? Nei, sikkert ikke. Det er rett og slett for latterlig. Du er da ingen idiot, må vite. Men det himmelske er ikke noe ukjent i universet, er det vel? Menneskene har mye som de har opphøyet til å være hellig og himmelsk, og da er det stadig universet som gjør det. Det hellige, det rene, det opphøyede, det majestetiske, det er ikke noe fremmed element i Altet, la oss slå fast dette faktum. Driver du med skapende arbeid og reflekterer over hva du gjør og hvor inspirasjonen, impulsene, intuisjonen og følelsene kommer fra, for ikke å snakke om hvor moralen kommer fra, slik vi har påpekt i dette skrift, så forstår du kanskje at det fysiske universet ikke forklarer slike eiendommeligheter? At naturvitenskapen kan komme til kort?

Allikevel vil en oppstandelse fra de døde på en fysisk måte være en svær sak å ta uten hjelpen fra troens rom - og fra vitner. Paulus nevner flere grupper mennesker som har sett Kristus etter at han hadde oppstått fra de døde. Ved en anledning ble den oppstandne sett av en forsamling på hele fem hundre personer, og korinterne, som han skriver dette til, får vite at de fleste ennå lever på det tidspunkt Paulus skriver. Disse vitnenes utsagn kunne altså kontrolleres dengang? Eller var dette et komplott der til sammen minst 520 mennesker fra forskjellige kanter var blitt enige om å føre menneskeheten bak lyset? Eller var det hele bare massehypnose? På forskjellige steder? Samtidig? De bare trodde de så noe uten å ha sett noe som helst?

Bli absolutt alt gammelt foreldet, eller er det noe mistenkelig ved det, bare fordi det er gammelt? Hvis man avviser alle disse vitnemål grunnet kildens alder, eller apostelen som henviser til dem, så avviser man i prinsippet hele oldtiden som usaklig. Og riktignok, de manglet betydelig viten dengang, det har vi ikke unnlatt å påpeke i dette skrift. De misforsto mye. På visse områder var det helt skivebom. Men vær oppmerksom på at menneskene i oldtiden gjorde seg skyldige i feil, det var ikke løgn, det var ikke bevisst usant, det var ikke falskneri, særlig ikke når det gjaldt det guddommelige og hellige. Det er en stor forskjell på dette. De skrev ned *det de trodde var riktig*, det de faktisk var helt sikre på var riktig. Vi kan ikke bevise at de var løgnere. Vi kan bare bevise at noe de den gang trodde var riktig, ja, var sikre på var riktig, i realiteten var feil. Men skulle disse menneskene, som evaluerte godhet, nestekjærlighet, sannhet (ikke minst sannhet!), ærlighet, rettferdighet, vennskap og troskap som det fineste, lage et svært komplott for å føre alle andre mennesker bak lyset? *At de skulle lyve om noe de så med egne øyne, rett foran seg? Det tror du på?*

Men at et menneske som har vært helt dødt i minst halvannet døgn, atter aktiveres i alle talløse milliarder detaljer, reiser fundamentale spørsmål, ingen tvil om det. Det har vært hevdet at Jesu død på Golgata var en type dyp dvaletilstand. Han var fysisk død, men befant seg i en slags standby situasjon. Det er ikke mulig å ta standpunkt til alle slike ideer som måtte dukke opp i denne saken. Vi har, så langt, ingen andre svar enn det som gis i vitnemålene referert av Paulus – og i den logikk som ligger skjult

i *universets kontinuitet*. Energien kan endre form, men den forsvinner ikke. Vi kjenner ikke mekanismene i denne sak, men noe er skjedd, noe oppsiktsvekkende, det viser hendelsene like etter Jesu død. Det fikk enorme historiske konsekvenser. Vi anser det som helt usaklig å ignorere disse hendelser. Ikke minst fordi virkningene av dem kan måles den dag i dag.

Apostelen Paulus setter brutalt fingeren på nettopp det helt avgjørende punktet i sitt første brev til menigheten i Korint (15 kapitel): Den tomme graven, oppstandelsen fra de døde. Kirken og troen står eller faller med påskemorgen. Er Kristus oppstått fra de døde eller ikke? Her er det ikke rom for noe annet enn et ja eller nei. I dette skrift sier vi derfor ja til oppstandelsen, som i sin kjerne egentlig er det *himmelske legemes fortsettelse*. Det besøkte oss for å ta oss med til Det fullkomne, til det energifelt i universet som evaluerer de høyeste moralske verdier, og hvis opprinnelse er ukjent. Oppstandelsen fullfører poenget med Golgata, den fullfører logikken i at universets bevissthet og intellektuelle energi har vært nødt til å gripe inn i menneskenes tilværelse ved et personlig nærvær, for selv å erfare problemene som hindrer at menneskenes liv, mening og mål ødelegges av kompleksitetens destruktive virkninger, ødelegges av den anomali som leder til det onde - for å frelse mennesket fra seg selv, og for å frelse menneskeheten fra et totalt sammenbrudd.

GJENNOMBRUDDET

Jesus var død. Først pisket, kanskje så mye at han var sterkt skadet, slik det kunne skje ifølge en samtidig beretning om slik pisking (Josephus); og deretter ble han henrettet som en forbryter - sammen med to andre forbrytere. Hvilken virkning hadde dette på de brede lag av jødefolket? Ja, hva mente alle de tusener som hadde fulgt ham langs Genesaretsjøens bredder, eller hørt hans forkynnelse på Galileas marker og enger, eller i synagogene? Hva mente de store menneskemassene som stadig kom strømmende fra hele landet, slik det fortelles?

”Jesus dro så ned til sjøen sammen med sine disipler, og en stor folkemengde fra hele Galilea fulgte ham. Også fra Judea og Jerusalem, og fra Idumea, fra landet på den andre siden av Jordan og fra traktene omkring Tyrus og Sidon kom en stor mengde til ham, fordi de hadde hørt om alt det han gjorde” (Markus 3:7-8).

Hvilken virkning hadde hans overraskende og brutale død på disse folkemengdene som hadde samlet seg i tusenvis rundt ham - *”så de holdt på å trække hverandre ned”*. Henrettet? For hva? Tror noen at en slik hendelse overhode ikke ville blitt kommentert av mange i de områdene der Mesteren fra Nasaret var kjendis; der han hadde ferdes i flere år og gjort oppsiktsvekkende undere som folk ikke hadde sett maken til i Israel noensinne? Ingen av alle de andre messiasene på den tid hadde jo greid noe slikt, de er da også forsvunnet i historiens mørke. Og da jødernes store åndelige leder på den tiden, rabbi Akiba, i året 132 e.Kr., utropte Simeon ben Koseba (kalt Bar Kochba - ”Stjernesønnen”) som Messias, og denne startet en militær frigjøringskamp mot Romerriket under keiser Hadrian, led de etter tre og et halvt års heroisk kamp mot overmakten et katastrofalt nederlag, som førte til en utslettelse av jødefolket i det gamle Israel.

Jødernes diaspora begynte. Bare Messias fra Nasaret, den virkelige ”Stjernesønnen”, overlevde. Han som advarte mot å gripe til sverd, fordi den som griper til sverd vil omkomme ved sverd. Han ble den som tilslutt erobret Romerriket. Uten et sverdslag.

Ville ingen få vite hva som var skjedd i Jerusalem, ikke minst tatt i betraktning at det var folk fra Galilea som alltid fulgte ham på vandringene dit? At døden på Golgata ikke gjorde noe inntrykk på de tusener på tusener som hadde sett, hørt og opplevd ham? At det ikke var folkesnakk om det? Eller at det var så hyppige henrettelser (og det var det) at folk var blitt helt avstumpet og ikke reagerte på enda en dødsdom? Står det til troende?

Hva mente for eksempel alle han hadde hjulpet, og alle som visste om denne hjelpen? Den blinde Bartimeus som sto og ropte på ham, Mesteren, da han passerte sammen med en stor folkemengde på veien til Jeriko; Bartimeus som ba om å få synet, og som fikk det i hele folkemengdens påsyn? Eller hvordan var reaksjonen i byen der Jairus bodde? Han som de opplevde å bevitne hadde fått sin døde datter tilbake til livet? Eller hva mente de i byen Nain, den store folkemengden som hadde gått i sørgetog sammen med enken som nettopp hadde mistet sin sønn, han som var hele hennes livsgrunnlag – men som hadde fått ham levende tilbake, reddet fra døden av denne merkelige mannen fra Nasaret – et under som hadde overveldet alle byens innbyggere?

Hva mente nå alle de tidligere verkbrudne, blinde, døve, lamme og stumme; eller kvinnen som var blitt frisk av sin blodsykdom; eller alle epileptikerne, alle med psykiske lidelser, alle de spedalske; ja, hva sa de vel i Samaria, der han hadde helbredet de ti spedalske - han, Mesteren, med sine makeløse evner til å helbrede lidende, uhelbredelig syke og invalide mennesker i deres håpløse situasjon? Hva var reaksjonen blant alle disse menneskene og deres slekt og venner på henrettelsen i Jerusalem? Var det ingen som i det minste stusset av alle de tusener på tusener som hadde lyttet til Mesterens budskap om at Himlenes rike var kommet nær; dette gåtefulle, guddommelige riket, som kunne lignes med en verdifull skatt i åkeren, eller med den kostelige perlen, eller med noten som fanger fisk - dette dynamiske riket som lik kornet grodde dag og natt?

Selvfølgelig har det vært folkesnakk om dette (sml. Emmausdisiplene, Lukas 24:13-35); for kan det virkelig være noen som innbiller seg at folket i Galilea ikke fikk høre noe som helst om døden på Golgata? At den mannen som hadde vandret blant dem kort tid i forveien og gjort oppsiktvekkende undere til beste for så mange, og med tusener som vitner, at han plutselig var blitt henrettet, og som innbiller seg at dette ikke må ha vært et alminnelig samtaleemne i et område der det bodde et par hundre tusen mennesker?

Eller tror noen at denne brutale henrettelsen av en mann, som ingen fant skyld hos, som de bare hadde sett velgjerninger fra, bare gikk upåaktet hen blant folk? At de stilte seg helt likegyldige til noe som for dem må ha stått som grov urett mot et uskyldig menneske? For hadde han gjort noe galt? I Galilea? I Kapernaum? I Jeriko? I Betania? I Sidon? I Nain? I Jerusalem? Ingen hadde hørt om noe slikt? Overalt hadde han bare forkynt det gode budskap om Den Levende Far, om Det himmelske riket, om Den gode hyrden, som nå var kommet nær med ham; ja, som *var* ham?

Ja, hva galt hadde han gjort? Den romerske guvernøren hadde jo, etter å ha forhørt ham, ikke funnet noen skyld. Allikevel var den mektige romeren blitt presset til å dømme ham til døden og henrette ham. Men for hva? Riktignok var det enkelte steder mennesker som syntes det var skremmende hva han fikk utrettet, og de ville ikke ha ham i sitt område, men dette bekrefter bare hans fantastiske resultater snarere enn å avkrefte dem.

Var det hans angrep på den jødiske overklassen, på samfunnets mektige og rike, som hadde skaffet ham de fiender som hadde drept ham? Kanskje. Eller skyldtes det at han hadde stilt seg solidarisk med alle i den tallrike gruppen fattige og syke som ingen i landets lederskap hadde omsorg for? Kanskje. Han hadde i tordentaler refset de store sosiale forskjellene i landet, skånselsløst påpekt hvordan de svakeste og fattigste ble utsugd. Like skånselsløst hadde han avslørt det religiøse hykleriet, "de kalkede gravene", de som likte å gå kledd i sekk og aske for hyle hellig bot og anger? Han som refset prestene og de skriftlærdes harde, bokstavtro håndhevelse av visse religiøse lover, mens de isteden burde ha opptrådt med romslig medmenneskelighet på at sabbaten ble brutt - hvis folk gjorde det i en nødssituasjon? Han som hadde hatt så stor medynk med alle de svakeste og fattige i landet, med deres vergeløshet, og kalte dem "mine minste brødre", at han stilte seg solidarisk med deres fortvilede sosiale situasjon? Han som ville lede dem, lik en hyrde leder sine får, inn til det store himmelske gjestebudet?

Var hans kritikk uberettiget? Kunne ikke alle de tusener se at han beskrev de faktiske forhold, at han sa sannheten, at hans nådeløse kritikk av all den sosiale uretten var fullt ut berettiget? At hans kritikk var lett å dokumentere var da noe alle kunne se. Var det derfor han var så farlig, at han sammenlignet alle de velstående rikdom og de som hadde høye stillinger i samfunnet, inklusive prestskapet, med de svakes vanskelige kår? Ingen han angrep likte å høre slikt, selvfølgelig, derfor planla de å drepe ham - var det noen som visste. Det var der man fant "forklaringen".

Vi finner grunn til å nevne disse forholdene fordi det finnes bibelforskere som undrer seg over at kristendommen spredte seg så fort og hadde en slik ekspansiv kraft. Er det noe å undre seg over? De rådende oppfatninger i Jesu nedslagsfelt kan ganske enkelt forklare hvorfor den store Jesus-vekkelsen brøt ut i Jerusalem, og hurtig spredte seg til befolkningen i Galilea. For det har skjedd noe dramatisk blant Jesu tilhengere i tiden etter Golgata. Plutselig står den tidligere så feige gruppen av hans disipler, "lite troende" som de var, de som flyktet i alle retninger da Mesteren ble tatt til fange, de som lot ham i stikken og lot ham gå "smertens vei" til korset alene; plutselig står de frem og forbløffer hele Jerusalem. De taler modig og med stor myndighet og kraft om hva som har skjedd, berettes det. Og det kommer opp i dagen, at etter henrettelsen har det ulmet en stor skyldfølelse hos mange for denne tragedien. Apostelen Peter var ikke nådig og fortalte uten omsvøp hva som hadde hendt, og anklaget jødene for drapet på Jesus, da de "*naglet ham til korset med louløse menns hender*". Det "*stakk dem i hjertet*" å bli minnet på dette, og folk sto rådvile og spurte hva de skulle gjøre. Og Peter hadde svaret: Omvendelse og dåp i Kristi navn "*til syndenes forlatelse*", en indre frigjøring fra det onde og destruktive. Fra handlingslammelse.

Og dermed kommer gjennombruddet. Dermed starter den store Jesus-vekkelsen. Dermed starter den revolusjonen som skal ryste det mektige Romerriket, revolusjonen som fører nestekjærlighet og medfølelse inn på historiens arena. I skarp kontrast til en statsdannelse som manglet nettopp medfølelse og barmhjertighet med den veldige lidelse romerne påførte det overveldende flertallet av alle millionene de hadde i sin makt, fremfor alt deres mange millioner slaver gjennom århundrene. Riktignok kunne den store romer Cicero (106-43 f.Kr.) hevde, at hvis godhet og vennlighet ble tatt fra livet, hva var da tilbake? Ikke mye, ikke i romernes slavestat. Men så kom Mesteren fra Nasaret.

Hans forkynnelse og hans oppsiktsvekkende gjerninger hadde gjort jordsmonnet klart. Det jødiske folket var blitt modent for å motta forkynnelsen om Gudsriket på jorden. Det kunne vokse med kraft, og de omvendte jødene knyttet den gamle forventningen om Messias' til Mesterens skikkelse, til Frelserens, ikke til en militær hærførers. Tusener sluttet seg til og lot seg døpe de første dagene, og dette spredde seg hele tiden, fortelles det i Apostlenes Gjerninger. Gudsriket, som hadde vært skjult til stede begynte å vise seg, begynte å bli befolket. Og det vokste og vokste og i løpet av få år hadde kristne menigheter etablert seg i en rekke byer langs Middelhavet - helt til Roma. Og selv om Jesu Kristi kirke har kjempet tungt i motvind lenge, under de store forfølgelsene i vår tid, under de tallrike, aggressive angrepene fra kirkens mange fiender, så er det allikevel styrke tilbake. Et fantastisk vitnesbyrd om åndskraften fra Det himmelske riket og dets nærvær over hele jorden. For overalt søker mennesker om beskyttelse av Menneskerettighetene. Kanskje tenker de ikke over det; for disse rettigheter alene vitner om kraften fra den merkelige mannen som talte fra Galileas marker og byer engang for lenge siden, og de er et mektig vitnesbyrd om hans stadige nærvær; det er nemlig han som er den dypeste kilden. *For Menneskerettighetene har vokst ut av den kristne humanismen.*

”DET FULLKOMNE”

Kunne han ikke bare ha sittet stille på ”tronstolen” i kosmos et eller annet sted og styrt det hele med hokuspokus-energien sin? Eller ved hjelp av noen engler, eller profeter eller andre vikarer? Eller kunne han ikke bare gitt opp og erkjent at forsøket var mislykket, og kanskje prøvd seg i en annen galakse - i Andromeda-galaksen for eksempel, eller i en annen av de 200 milliarder galaksene i universet, det er jo mye å velge mellom? Eller kanskje bare innsett at alle disse milliarder års forgyeves søken for å nå det fullkomne fikk være nok, uansett? Det hadde endt i ufattelige tragedier med vold, sadisme, tortur, terror, undertrykkelse, kynisme, følelseskulde, griskhet, slaveri, hat, aggresjon, kriger, mord, masse-mord, folkemord, hærverk, ran, tyverier, voldtekter, utsulting, egoisme, misunnelse og altfor mye mer. Det synes ikke å være grenser. Sorger og desperasjon og depresjon og fortvilelse og nød, nesten uten ende. De positive påbudene vansmektet og led nederlag gang på gang. Så hvorfor fortsette lenger? Et gigantisk og mesterlig eksperiment hadde det vært, det hadde vært endeløse tidsepoker å passere, milliarder av år, nesten uoverstigelige barrierer å trenge igjennom; men da målet endelig syntes å være innen rekkevidde,

snublet alt i en lunefull destabilitet som førte til den mest uhyrlige ondskap og ufattelige grusomheter og død. Det var oppstått et objekt, en menneskehet, som hadde kommet langt inn i en ytre og indre forvitring, psykisk og moralsk.

Men kunne en moralsk, skapende åndskraft i universet gi opp? Kunne denne kraft la sitt store verk, mennesket, bryte sammen og så forlate det i nødens stund? Vikarene viste seg lite skikket til den veldige oppgaven - "lite troende" som de var - og hvis de ikke hadde fått en demonstrasjon utført ved det personlige nærvær, ville vi da noensinne hørt ekkoet av Frelserens røst fra Galileas marker? Et ekko fra dype kilder i universet? Saligprisningene? Visjonene?

Nei, universets skapende åndskraft kunne ikke sitte stille på noen tronstol et sted ute i galaksen. En umulig tanke. Han måtte tre personlig inn i menneskeheten til en ekstremt vanskelig oppgave, til et oppgjør med det onde. *Det er slik det gjøres i en skapende prosess. Det må gripes inn, personlig, nært.* Menneskene var ikke glemt av universets åndskraft. De var ikke alene og forlatt i de endeløse tomrom. De har hele tiden vært under våken observasjon, de er hørt av et lyttende øre, de er sett av et skjult øye. Det er noen der, noen som vet noe, noen som følger med.

Men her var ingen fiks ferdige løsninger hvor alt straks falt på riktig plass ved bruk av noen magiske formularer. Intet hokuspokus. Fikse patentløsninger fantes ikke og finnes ikke. De er ikke observert hverken på jorden eller noe annet sted i universet. Dypest sett ble det en strid for å rydde opp i kompleksitetens problem, slik det ofte er i skapende arbeid. Av kaos skape kosmos. Det guddommelige, den intelligente energi med den høyeste moral, med godhetens moral, måtte bruke naturens virkningsmekanismer, både de som var kjente for menneskene - og de som må være der, men som var og ennå er ukjente. Dette er ennå gåter for oss.

Alt har en forklaring, som er en saklig forklaring. Vi har forsøkt å fortelle noe om det i dette skriftet, så langt det har vært mulig, til tross for at vi ikke har noen måleenhet eller noe måleinstrument, til tross for at vi ikke har en eller annen form for fagspråk, ingen "matematikk" som kunne sette oss istand til å forklare den bevisste kreative prosess i form av en "ligning" istedenfor "lignelser" - med alle prosessens tallrike innslag av intuisjoner, ideer, følelser, tilfeldigheter, impulser og refleksjoner - slik at "ligningen" kunne etterprøves av forskere, av kritikere. Men vi har ikke et slikt språk.

Vi har forsøkt å vise at mennesket må være brakt til randen av kompleksitetens avgrunn med sitt potensielt destruktive utviklingsavvik. Menneskehetens tilstand røper at noe er fundamentalt galt. Mange risikerer å falle ned i dypet, mange gjør det og mange har gjort det; og mange har med sin uhyggelige ondskap og makt tvunget enorme menneskemengder ned i uhyrlige lidelser. Det er dette skrifts bestemte oppfatning at løsningen som ble valgt for å løse dette forferdelige dilemma, kompleksitetens kaos, er genial. Den går til dypet av menneskets psyke, den søker å frigjøre fra skyld og fortvilelse over alt mennesket foretar seg av handlinger som strider mot dets dypeste lengsel etter det gode, det barmhjertige og rettferdige. Etter nåde. Etter beskyttelse. Det som er universet på det beste. Det skjer ved et mysterium som bare troen kan forstå: *Det stedfortredende straffeofferet med den ensomme lidelsen.*

Skal alle mennesker stilles til regnskap for sine liv, for all den skade de direkte eller indirekte, bevisst eller ubevisst, har påført hverandre på mange av livets områder; for all medmenneskelighet man burde vist, men ikke viste; for all ødeleggelsen av jordens livsmiljø til ubotelig skade for kommende slekter? Den kristne kirke lærer at en regnskapets dag vil finne sted. Den lærer at Kristi lidelse og død var en stedfortredende soning for alt som ble regnet menneskene til last av unnlater, feil og skyld. For å hjelpe dem med en åndens kraft – Den hellige Ånd. Alle som trodde på Kristus og søkte beskyttelse i hans forsoningsverk, ville ikke komme inn under noen dom. *”Han kommer ikke til dom, men er gått over fra døden til livet”*. Deres gjeld ble betalt på Golgata. Han var symbolet på det uskyldige lammet som ble slaktet som en soning for menneskenes overgrep. De som trodde på Kristus og hans frelsesverk kom inn under nåden og tilgivelsen. De fikk den om de ba om den, om de søkte den - og veien til himmelen var åpen.

- - - -

Men forteller denne visjonen alt? Vi har i dette skrift forsøkt å beskrive at det er nærværende elementer som oldtiden har oversett; for hvis det kommer et oppgjør der menneskene må stå til regnskap for sine liv, blir det ikke også universet som holder dommedag over seg selv? I rettferdighetens navn? Vi kan ikke se det som rettferdig at det er mennesket alene som skal bære byrden for all skyld, mens den mektige åndskraft som har skapt mennesket, naturen og universet er uten ansvar for sitt skaperverk, for dets komplikasjoner og dets konsekvenser.

Den kreative åndskraft har selvsagt et ansvar for det som er skaperverkets store problem, kompleksitetens problem, og en rettferdig dommer kan ikke la alt ansvar belastes mennesket, mens den som har styrt det hele fra starten av, er helt uten skyld for noe som helst i denne sak. En billedkunstner kan ikke alene legge skylden på kunstverket hvis det er mangler ved det, mens den som har skapt det, kunstneren, er uten noe ansvar for resultatets feil og svakheter. Mennesket har ikke styrt sin utvikling som art.

Skulle materien bli intelligent, skulle menneskene tre frem på universets veldige scene som en materialisering av Altets bevisste energi og moral, så måtte materien kultiveres til yttergrensen for det som synes mulig. Men her var det en overhengende fare til stede, og det er et helt sentralt poeng i vårt skrift: Grensen kunne overskrides og verket kunne trues med ødeleggelse, en ødeleggelse som begynte innenfra, en selv-ødeleggelse, en destruksjon av menneskeheten.

Det forelå en forpliktelse til å gripe inn; en forpliktelse til å hjelpe; en forpliktelse til å vise forståelse og nåde; en forpliktelse til å vise barmhjertighet; en forpliktelse til å redde og vise veien for å frelse det indre menneske fra å gå bort i dets psykes hengemyr; dets eneste mulighet til å nå det fullkomne, en frigjøring av dets himmelske legeme. Fullbyrdelsen av den gode hensikt - og det innebærer at det også foreligger en forpliktelse og et ansvar. En forpliktelse til rettferdighet!

For å oppnå dette måtte det ennå en gang skje en katastrofe; men det kom ingen asteroide, eller komet eller noe annet himmelfenomen som ble kastet ned på jorden for å legge alt øde - slik at det kunne begynnes på nytt. Her var det ikke om å gjøre å utrydde menneskeheten for å åpne for en ny skapende prosess som bygger på restene av det gamle, slik

universet synes å ha for vane. Det kom tilsynelatende en menneskelig katastrofe, Golgata, et voldsomt nedslag i menneskeheten for å redde det helt fantastiske objektet som var skapt: *Mennesket selv*. Mesterens misjon var å frelse det indre menneske fra å fortapes i kompleksitetens villnis; det som truet menneskeheten med å bryte sammen og fortapes i et åndelig og moralsk mørke. Det var det onde som skulle utryddes. Oppdraget var å stanse den destruktive forvirringen.

Han – som så folket og fikk *”inderlig medynk med dem, for de var herjet og forkomne som får uten hyrde”* (Matteus 9:36) – han skulle ikke knuse det knekkede rør, ikke slukke den rykende veke, men sette fri alle de undertrykte og vergeløse og ensomme, fri dem fra utrygghet og usikkerhet. Alle som trodde at de ikke hadde noen god hyrde til å lede dem frem, ingen fast faderhånd å holde i, alle disse skulle nå få vite at de ikke var alene.

Han kom for å fri alle ut av det fremmede menneske de var blitt, som de ikke forsto hva var, som de ikke hadde søkt å bli, og som de ikke kjente seg igjen i. Han visste at de lengtet etter å komme hjem og finne fred, han ville utfri dem fra deres psykes fengsel og lede dem til *en indre frigjøring* der de endelig ville få vite hvem de virkelig var, fordi de selv var fullt ut kjent. De var jo barn av universet. Deres problem og dype behov var kjent, og sannheten var kjent, det var den de skulle få del i - fordi *”sannheten skal frigjøre dere”*.

Han kom for å lede det indre menneske til kilden med levende vann – *”vann som veller frem til evig liv”*. Han kom for å kreve at jordens goder skulle fordeles rettferdig! *”Det dere har gjort mot disse mine minste brødre, det har dere gjort mot meg”*. Vårt skrift vil hevde at det bare er i lys av dette at den kraftfulle katastrofen på Golgata får sin dypeste mening. En ”sekularisering” av menneskeheten innebærer i realiteten at dette håp forkastes, og at menneskene er på vei mot en stadig dypere tragedie som allerede har vist oss sitt forspill med det 20. århundrets uhyggelige masseforbrytelser.

Ennå engang: Er det helt absurd å si noe sånt, sier du? At noe slikt skulle kunne være tilfelle, at noe slikt skulle kunne skje? At det skulle være noen fare på ferde? At det skulle være en bevisst, skapende åndskraft i universet som så faren, som viste ansvar og trådte inn i menneskeheten for å frelse menneskene fra å gå fortapt i kompleksitetens mørke destruksjoner, slik vi hevder i dette skrift? Det er bare overtro, mener du?

Men at menneskets opprinnelse finnes i et plasma med en temperatur på 1000.000.000.000.000.000.000.000.000.000 grader, slik vitenskapelige disipliner hevder, det er helt greit? Det tar du på strak arm som en realitet? (Midt inni der er jo du et sted, det som skal bli deg, spredd ut over et enormt område, kanskje på tallrike lysår, før du langsamt, langsamt i myriader av ukjente mekanismer begynner å samles gjennom milliarder av år, inntil du endelig står der og ser deg i speilet). Det er der vi begynner, som ren energi, forteller forskningen i dag. Et slikt plasma som momentant dukket opp av nesten ingenting – for ca 13 700 000 000 år siden - det er helt naturlig? Intet å bli overrasket over, ikke engang å stusse over?

Men at det i dette plasma også skulle skjule seg en styrende, skapende åndskraft som både har skapt deg og våkent holder deg og alle mennesker under observasjon, som søker kontakt med deg, og som i det

stille forsøker å skyve på i ditt liv, noe positivt som prøver å hindre at du havner i fortvilelse og elendighet i livets snublefeller, og som derfor søker å tre personlig inn i din virkelighet, det er hinsides all fornuft, er det så? Det er jo dem som påstår det. Det har vært altfor mange snublefeller i ditt liv til at du tror på noe sånt? Ingen god styring som du har lagt merke til? Ja, har du i det hele tatt lagt merke til ditt liv?

- - - -

Selv om vi vet at det er veldig mye vi ikke vet i dette Skrift, så tror vi at vi vet litt om noe som er vesentlig. Men vi forstår at vi ennå har et langt stykke å gå, og at mye ennå befinner seg i troens rom; men troens rom er ingen illusjon i universet. Troens rom er et sted hvor det må finnes skatter vi ennå bare er i utkanten av å kjenne. Bare troen forstår det, og den gir oss muligheten til en dag å kunne forstå fullt og helt – *helheten* – i det vi i dag bare forstår stykkevis og ser som i et speil.

Vi har vist at Jesus Kristus, Mesteren fra Nasaret, som en legemliggjørelse av en bevisst, styrende kraft i universet, ikke står i noen motstrid til fremdriften i den skapende prosess som er evaluert frem til mennesket. *Her er ingen motsigelse!* Prosessens trinn kommer følgeriktig. Vi har gjort et valg og dokumenterer det med de fakta som dels kan observeres og dels erfares i vår tid. Dette bør være interessant først og fremst for Den kristne kirke. Riktignok må enkelte overleveringer fra oldtiden revurderes; men ingenting i dagens viten svekker det fundament kristendommen står på og som er søkt belyst i dette skrift. Det foreligger intet som svekker troens grunn. Ingen beviser, ingen indisier. Intet som beviser at vårt valg har vært feil. Bare et overraskende samsvar, bare en forbløffende analogi. Forbløffende fordi dette har åpenbart seg på vår bitte lille planet, så forsvinnende liten mot universets veldige krefter og gigantiske dimensjoner. Det er helt ufattelig at det har kunnet skje, det er sant. Ufattelig at denne enorme energiutladningens bevisste kreativitet har skapt noe så merkelig som oss.

Og vi vet at dette er det mange som nekter å høre, som de avviser eksistensen av: Kjevlerne! De dokumenterer sin motstand med kjevling. Men de gir oss ingen beviser på sin saklighet, ingen beviser på at troens fundament er feil. De ser bare en annen vei. De er bare patetisk opptatt med å dyrke sine små fragmenter av det store bildet, der tomheten som fragmentene befinner seg i forsøkes kamuflert med honnørord som "humanisme" og "etikk". Vi er ikke villige til å gi dem noen enerett på disse ordene. Vi ser dem som deler av en uendelig mye større og dynamisk helhet - styrt av "Intelligent Energi".

Allikevel får de elementer vi har trukket frem i dette skrift ikke den rette dimensjon hvis ikke troens kraft – Den Hellige Ånd - med det varme hjertes bevegelse og begeistring søker å føre oss til det opphøyede og beåndede. Det i oss som søker vekk fra det onde, som søker mot det nær uoppnåelige, det fullkomne, som vi allikevel prøver å nå, tross alle våre snublefeller, nedturer og feil: Det gode, den fullkomne godhet og hjelpen til å nå dens fulle og hele format. Menneskenes avvisning av dette vil ikke la dem stå tilbake med annet enn sekularitetens overfladiskheter som i nødens stund ikke har annet å by dem enn flinke fraser og glansbilder og "show" på livets scene.

- - - -

Dette Skrift ønsker ikke på noen måte å nedtone oldkirkens stor-
slagne og gripende syner som slutter Det nye testamente i Bibelen; de
vakre visjonene om nåden og lovsangen og gleden. Gleden! Visjonene om
himmelen og hvor fint og vakkert det er der. Visjonene om det som er stort
og flott. Visjonene om en ny himmel og en ny jord med en hellige stad,
”Det nye Jerusalem”, der Gud og hans bolig åpenbares og senkes ned til
menneskene – og der han selv skal bo midt i blant dem. For alltid.

Og denne Hellige Stad har bare det aller, aller fineste som tenkes
kan. Den har murer som er laget av de kosteligste edelstener, og i murene
er det kjempeperler med store porter i. Og gjennom portene kommer
veldige skarer kledd i de fineste klær med alle folkeslagenes herlighet og
ære. De strømmer inn foran Den store tronen for å møte ham, det
uskyldige Guds Lam, som ble slaktet som en soning for menneskenes
krenkelser av Guds hellige bud; for å takke den triumferende Kristus, for å
lovprise ham for frelsen fra fortapelsen. Og for kjærligheten ”som er
sterkere enn døden”.

Og i denne strålende, himmelske by er der ingen kulde eller hete
eller noe mørke mer; for Herren selv oppfyller alt med sitt lys. Og der er
det heller ingen nød eller død eller sykdom eller smerte eller fortvilelse
eller savn eller sorg - for se! - Gud har tørket bort hver tåre fra men-
neskenes øyne, for de første ting er veket bort, og alle ting er blitt nye. Ja,
salige er de som får vandre på de himmelske gatene som er laget av det
reneste gull og der får synge lovsanger til Herren. Salige er de som får
spise av fruktene på Livets Tre og som får drikke av Det levende vann, det
evige liv, som renner frem fra Livets Kilde ved Den store tronen med Guds
Lam. Slik er de vakre visjonene om himmelen.

- - - -

Vi søker i vårt jordeliv kraften fra hans nærhet. Vi trenger den, for vi
er jo ikke fullkomne, og vi vet det så inderlig godt. Vårt ytre menneske
brytes ned dag for dag. Bare vårt indre kan bygges opp hele livet. Bare der
kan vi en dag, etter håpløse rekker med snublefeller, kanskje nå nær det
fullkomne, nær kilden til det gode, til den evige barmhjertighet, til
universets høyeste moral. Men vi er ikke alene om oppgaven. Han går ved
vår side. Derfor lytter vi etter ekkoet fra hans røst, denne gåtefulle
gjenklangen fra det skjulte kosmos. Og vi lytter etter lyden av hans trinn
der han vandrer stille gjennom menneskenes slekter for å samle alle i sitt
evige rike. Frelserens mektige skikkelse er stadig til stede - usynlig, nesten
umerkelig, men tilstede og skyver på - i vår tid som i tidligere tider, for å
sette alle ting i sin rette stand og for å gi oss troens styrke i kampen mot
det onde, mot kompleksitetens destruksjoner. Uansett om vi snubler og
faller så reiser han oss opp påny og påny slik at vi kan makte å fullende
løpet - og tilsist få seierens krans.

Vi kan tre inn i Gudsriket hvis vi vil, hvis vi blir som barn igjen, hvis
vi blir som født på ny. Det er kraften i dåpens vann. Dette ubegripelige
mysterium i universets endeløse saler; det som har rom for alle jordens
søkende og lengtende, rom for ”skarene som ingen kan telle”, rom for alle
de glade og takknemlige som følger ham, idag som i går.

Ennå vandrer han ned i livets avgrunner for å hente opp i sitt lys og
sin fred, til sitt Gudsrike, de mange som famler i skyggene; de mange som
er sunket ned i den mørkeste håpløshet; de mange som bor i den store
ensomheten; de mange med tunge sorger, smerte og fortvilelse, alle som

trenger Den store sjelelegen. Han er der for dem alle - med sitt usynlige nærvær. Han står for døren og banker.

Ja, ennå kan enhver som forkaster det store ingenting, som ikke lenger vil famle rundt i materialismens tomhet eller tilbe falske guder som truer med evig vold og grusomheter, men som isteden lengter etter det himmelske og strekker seg etter det – ennå kan de få vandre sammen med skarene uten tall, med alle dem ”*som korset med ham bar*”. Få vandre sammen med den seirende Kristus inn i himmelens gylne tempelhaller. Til det fullkomne. Til den store gleden.

DE PROFUNDIS

VELDIGE MESTER

Takk for at du kom til oss fra de ukjente dyp,
 For vi trenger deg så inderlig.
 Ikke bli trett av å banke på vårt hjertes dør,
 Hvis den er lukket.
 Bank på inntil døren åpner seg.
 Hjelp oss til å få rene hjerter så vi kan se deg klart.
 Lær oss å være gode og barmhjertige.
 Lær oss å være rettferdige.
 Lær oss å søke sannheten og spre dens lys.
 Helbred oss for alt det syke og onde.
 Fri oss fra alt som bryter ned og skaper ufred mellom oss.
 Og fremfor alt, Barmhjertige Frelser,
 Du vet jo at det ikke er enkelt å være menneske,
 Du vet jo at vi ønsker å gjøre det gode.
 Tilgi oss derfor alle våre svakheter og feil.
 Overstrøm oss med din nåde og kraft,
 Gi oss lindring i vår fortvilelse og våre sorger.
 Led oss frem og gjør oss fri. Virkelig fri!
 Lukk oss inn i ditt varme hjerte, som har så mange rom
 Og velsign oss! Velsign oss!
 For vi vet at du aldri glemmer en eneste av oss.
 Ingen! Aldri!
 Oppreis oss på vår siste dag,
 Og ta oss med inn
 Til dine evige, himmelske boliger.
 Til Den store Gleden.